

การศึกษาความแตกต่างของพื้นฐานด้านการศึกษา กับผลต่อความตั้งใจในการเป็น
ผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

สุชาวดี พันธรักษ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต

วิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

สารนิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความแตกต่างของพื้นฐานด้านการศึกษา กับผลต่อความตั้งใจในการเป็น
ผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต

วันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2562

.....
นางสาวสุชาวดี พันธรักษ์
ผู้วิจัย

.....
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชนพล วีราสา,
Ph.D.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
รองศาสตราจารย์ณัฐวดี พิมพา,
Ph.D.
ประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์

.....
ดวงพร อาภาศิลป์,
Ph.D.
คณบดีวิทยาลัยการจัดการ
มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
ตรียุทธ พรหมศิริ,
Ph.D.
กรรมการสอบสารนิพนธ์

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สามารถสำเร็จลุล่วงและประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ชนพล วิจารณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้สละเวลาให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับงานวิจัย รวมถึงขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ณัฐวุฒิ พิมพา และ ดร.ตรียุท พรหมศิริ ที่ให้เกียรติมาเป็นกรรมการในการสอบสารนิพนธ์ในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ส่งผลให้สารนิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

สารนิพนธ์นี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือทั้งจากเจ้าหน้าที่ของวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล ในการให้ความปรึกษาเกี่ยวกับการทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล และความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ส่วนงานการศึกษา ของคณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้ให้คำแนะนำผู้วิจัยในการทำเรื่องติดต่อขอเก็บข้อมูลนักศึกษา อีกทั้งยังคอยแจกจ่ายและเก็บแบบสอบถามคืนจากนักศึกษาอีกด้วย นอกจากนี้ต้องขอขอบคุณนักศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือสละเวลาในการตอบแบบสอบถาม

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ใกล้ชิด ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว รุ่นพี่ รุ่นน้อง และเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา และให้คำแนะนำ จนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง

ศุชาวดี พันธรักษ์

การศึกษาความแตกต่างของพื้นฐานด้านการศึกษา กับผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของ
นักศึกษามหาวิทยาลัย โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

STUDY THE EFFECT OF EDUCATION BACKGROUND ON ENTREPRENEURIAL INTENTION
OF UNDERGRADUATE STUDENTS WITH THE APPLICATION OF THEORY OF PLANNED
BEHAVIOR

สุชาวดี พันธรักษ์ 6050025

กจ.ม.

คณะกรรมการที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชนพล วีราสา, Ph.D., รองศาสตราจารย์ณัฐวุฒิ
พิมพ์พา, Ph.D., ตริยยุทธ พรหมศิริ, Ph.D.

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์หลักเพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัย ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดล โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen (1991) และต้องการเชื่อมโยงตัวแปรพื้นฐานด้านการศึกษา (ขณะที่เข้าศึกษา และการศึกษาด้านผู้ประกอบการ) กับ โมเดลความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีการใช้แบบสอบถามความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่พัฒนาโดย Linan (2009) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จาก 3 คณะ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และ Independent – Sample T-Test ผลการวิจัยพบว่า มีเฉพาะทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และนักศึกษาในคณะที่แตกต่างกันและการได้ศึกษาในวิชาเกี่ยวกับผู้ประกอบการ จะทำให้นักศึกษามีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์มีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการต่ำที่สุดในบรรดา 3 คณะ

คำสำคัญ: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ/ ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน/ นักศึกษาระดับปริญญาตรี/
มหาวิทยาลัยมหิดล

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ข
บทคัดย่อ	ค
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ	1
1.2 คำถามวิจัย	5
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
1.4 ขอบเขตงานวิจัย	6
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย	8
2.1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	8
2.1.2 การรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	11
2.1.3 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) และปัจจัยที่มีอิทธิพล	12
2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention)	14
2.2 กรอบแนวคิดงานวิจัย	19
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	20
3.1 ระเบียบวิจัย	20
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	20

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2.1 ประชากร	20
3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้	21
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	21
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	23
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	23
บทที่ 4 ผลการวิจัยและอภิปรายผล	25
4.1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	25
4.2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	31
4.3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	33
4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา	38
4.4.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา	43
4.4.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา	43
4.4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษา วิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	45
4.5.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับ การเป็นผู้ประกอบการ	47
4.5.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	47
4.5.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษา วิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	48
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	49
5.1 สรุปผลการวิจัย	49
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	51
5.3 ข้อจำกัดงานวิจัยในครั้งนี้	54
5.4 ข้อเสนอแนะ	55
5.4.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป	55
5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	55
บรรณานุกรม	57

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	62
ภาคผนวก ก รวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในกลุ่ม นักศึกษา	63
ภาคผนวก ข การวิเคราะห์การถอดอยเชิงเส้นแบบพหุ วิธี Select case	69
ภาคผนวก ค แบบสอบถามการค้นคว้าอิสระ	75
ประวัติผู้วิจัย	80

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า	
3.1	แสดงจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยมหิดล คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์ และการจัดการ	21
4.1	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านเพศ	26
4.2	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านอายุ	26
4.3	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านคณะที่ศึกษา	27
4.4	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประสบการณ์ การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	27
4.5	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีการจำแนกตามคณะที่ศึกษา	28
4.6	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านอาชีพของบิดา	30
4.7	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านอาชีพของมารดา	31
4.8	แสดงระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	32
4.9	ตารางสหสัมพันธ์ (Correlation)	33
4.10	แสดงวิธีการนำตัวแปรเข้าระบบสมการ	34
4.11	ผลสรุปของสมการ	34
4.12	การวิเคราะห์ความแปรปรวน	35
4.13	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเพื่อเป็นการทดสอบว่าตัวแปรอิสระตัวใดที่เหมาะสมจะนำมาทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	36
4.14	แสดงสถิติพรรณนา	39

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.15 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับ ของความตั้งใจ ในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา	40
4.16 ตาราง Post Hoc Tests แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่าง ความตั้งใจ ในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา เป็นรายคู่	41
4.17 ตารางแสดงสถิติพรรณนา	45
4.18 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับ ของความตั้งใจ ในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็น ผู้ประกอบการ	46

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
2.1	Shapero's Entrepreneurial Event Model (EEM)	9
2.2	Ajzen's Theory of Planned Behavior (TPB)	10
2.3	กรอบแนวคิดในการวิจัย การศึกษาความแตกต่างของพื้นฐานด้านการศึกษากับผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน	19
4.1	แสดงร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านเพศ	26
4.2	แสดงร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านคณะที่ศึกษา	27
4.3	แสดงร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	28
4.4	แสดงค่าร้อยละของประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการที่มีการจำแนกตามคณะที่ศึกษา	29
4.5	แสดงค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านในด้านอาชีพของบิดา	30
4.6	แสดงค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านในด้านอาชีพของมารดา	31

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ผู้ประกอบการนับว่าเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ โดยการเข้ามาเป็นผู้ประกอบการถือเป็นทางออกในการสร้างอาชีพสำหรับนักศึกษาจบใหม่ และยังเป็น การช่วยสร้างโอกาสในการจ้างงานเพิ่มขึ้น แต่การเป็นผู้ประกอบการที่ทำการผลิตและขายสินค้าด้วยเทคโนโลยีการผลิตแบบเดิมไม่อาจทำให้ประเทศไทยสามารถแข่งขันในเวทีโลกได้ เพราะประเทศต่างๆ โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาแล้ว ล้วนนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูงมาใช้ ในการผลิตสินค้า เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและยกระดับสินค้าและบริการให้มีมูลค่าสูงขึ้น

รัฐบาลชุดปัจจุบันได้มีการกำหนดนโยบายเพื่อปรับโครงสร้างระบบเศรษฐกิจของประเทศ และมุ่งเน้นการพัฒนา “วิสาหกิจเริ่มต้น” หรือ “Startup” ให้กลายเป็นนักรบทางเศรษฐกิจ (New Economic Warrior :NEW) ที่สามารถใช้ทรัพยากรของประเทศในการผลิตสินค้าและบริการในการสร้างมูลค่าเพิ่ม สร้างการจ้างงานในท้องถิ่น และการกระจายรายได้สู่ภูมิภาค ซึ่งการที่จะพัฒนา Startup ให้เติบโตได้นั้น จำเป็นต้องมีการลงทุนในการพัฒนาคน ดังนั้นกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จึงได้รับมอบหมายจากรัฐบาล ให้ทำงานร่วมกับมหาวิทยาลัยกว่า 30 แห่งทั่วประเทศ ในการขับเคลื่อนมหาวิทยาลัยไปสู่ การเป็นมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการ (Entrepreneurial University) ที่จะเปลี่ยน บทบาทจากเดิมที่มุ่งเน้น การเรียนการสอนและการมุ่งผลิตงานวิจัยเพื่อต่อ ยอดองค์ความรู้ในแขนงต่างๆ มาเป็นการมุ่งสร้าง องค์ความรู้ที่เป็นนวัตกรรมเพื่อแก้ไขปัญหา สร้างผู้ประกอบการรายใหม่ การพัฒนาธุรกิจใหม่ การถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ภาคอุตสาหกรรม ที่จะทำให้เกิดการพัฒนากระบวนการและนวัตกรรมเพื่อ พัฒนาประเทศ (มหาวิทยาลัยมหิดล, 2559)

ในช่วงกลางปี 2560 ที่ผ่านมา มีหลายมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและภาคเอกชนต่างขานรับ นโยบายดังกล่าว รวมทั้งมหาวิทยาลัยมหิดล ได้ประกาศเดินหน้าสู่การเป็น Entrepreneurial University โดยมีเป้าหมายที่จะเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลก ด้วยการกำหนดยุทธศาสตร์ 5 ด้านในการ ดำเนินการเปลี่ยนแปลง ได้แก่ 1) บูรณาการด้านการเรียนการสอน มุ่งเน้นการสร้างทักษะความเป็น ผู้ประกอบการให้นักศึกษาได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง 2) สร้างความร่วมมือระหว่างบุคลากรภายใน มหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอกในการทำวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาและยกระดับสังคมและเศรษฐกิจ

- 3) สร้างเครือข่ายและชุมชนนวัตกรรม 4) เพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการดำเนินงานและพัฒนาบุคลากร
5) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนการสร้างนวัตกรรม (ไทยรัฐออนไลน์, กรกฎาคม 2560)

ซึ่งมหาวิทยาลัยมหิดล มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในด้านงานวิจัย โดยเป็น เป็น 1 ใน 9 มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ และในด้านวิทยาศาสตร์ โดยประเด็นนี้สอดคล้องกับจากงานวิจัยของ O'Shea, J. Allen, P. Morse, O'Gorman and Roche (2007) ได้ทำการศึกษาเพื่อกำหนดลักษณะการเป็นมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการ โดยใช้กรณีศึกษา คือ MIT ซึ่งถือเป็นมหาวิทยาลัยที่ประสบความสำเร็จในการผลิตผู้ประกอบการธุรกิจเกิดใหม่ ผลงานวิจัยสรุปได้ออกเป็น 4 คุณลักษณะที่มหาวิทยาลัยพึงมีในการส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมผู้ประกอบการธุรกิจเกิดใหม่ในมหาวิทยาลัย หนึ่งในนั้น คือ การที่มหาวิทยาลัยจะต้องมีฐานความรู้ในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อนำองค์ความรู้มาต่อยอดในการสร้างธุรกิจ และนำไปสู่การแก้ปัญหาสังคม ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่ามหาวิทยาลัยมหิดล เป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่มีความพร้อม และมีการเตรียมพร้อมที่จะก้าวไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการ

อย่างไรก็ดี แนวคิดมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการเพิ่งมีการนำมาประยุกต์ใช้กับประเทศไทย ซึ่งการก้าวไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการ มีวัตถุประสงค์หลักประการหนึ่ง คือ การส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเกิดใหม่ (Startup) ในหมู่นักศึกษา ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้กำหนดนโยบายควรทราบว่า ปัจจุบันนักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากน้อยเพียงใด เพื่อให้ผู้มีส่วนในการออกแบบและกำหนดนโยบายด้านการศึกษาสามารถออกแบบโปรแกรมการส่งเสริมและทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการกำหนดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา และจงใจให้นักศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นผู้ประกอบการ และขับเคลื่อนมหาวิทยาลัยไปสู่มหาวิทยาลัยเชิงประกอบการต่อไป

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง สภาวะทางจิตใจของบุคคลที่ต้องการจะมีธุรกิจเป็นของตนเอง (Wu and Wu, 2008) ความตั้งใจถือเป็นตัวทำนายพฤติกรรมที่ดีที่สุดเพียงอย่างเดียว (Ajzen, 1991, 2001; Fishbein & Ajzen, 1975) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจะเป็นก้าวแรกของกระบวนการสร้างธุรกิจ (Lee & Wong, 2004)

เดิมการศึกษาเรื่องความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นักวิจัยหลายท่าน ได้พยายามค้นหาปัจจัยที่สามารถทำนายการเป็นผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็น ลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits) เช่น การต้องการที่จะบรรลุเป้าหมาย (Achievement) หรือลักษณะทางประชากร (Demographic Variables) เช่น อายุ เพศ ศาสนา เป็นต้น เพื่อนำมาทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Reynolds et al. 1994; Storey 1994) แต่ปัจจัยเหล่านี้ยังไม่สามารถอธิบายการตัดสินใจของบุคคลในการเริ่มต้นทำธุรกิจได้คืบคั้น (Ajzen 1991; Gartner 1989; Santos and Liñán 2007; Shapero and Sokol 1982; Veciana et al. 2005) เช่น งานวิจัยของ Ahmed et al. (2010) พบว่าลักษณะทางประชากรศาสตร์

เช่น เพศ อายุ ไม่ได้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ต่อมาจึงได้มีการพัฒนาแนวคิดจากด้านจิตวิทยาสังคมเพื่อมาอธิบายกระบวนการในการเริ่มต้นธุรกิจ

ในปี 1991 นักวิจัย Ajzen ได้คิดค้น ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) โดยระบุว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลมาจากสามปัจจัยหลัก ได้แก่ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude toward Behavior) บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) และยังระบุว่าตัวแปรที่เป็นปัจจัยภายนอก (ลักษณะทางประชากรศาสตร์หรือคุณลักษณะ) จะไม่ส่งผลโดยตรงต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Ajzen, 1991; Kolvereid, 1996; Liñán, 2004) ผลกระทบที่เกิดจากปัจจัยภายนอกจะเป็นผลทางอ้อมผ่านอิทธิพลของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (TPB) เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง โดยประสิทธิภาพของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ได้รับความสนใจและถูกนำไปศึกษาในสาขาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในสาขาสังคมศาสตร์ (Ayob et al., 2013; Davidson and Honig, 2003; Liñán and Santos, 2007) ด้านสุขภาพ (Bansal and Taylor, 2002) รวมทั้งการนำมาใช้เพื่ออธิบายขั้นตอนการตัดสินใจซึ่งนำไปสู่การสร้างกิจการธุรกิจใหม่ ๆ (Farooq, 2016) เช่น Farooq, Salam, Ur Rehman, Fayolle, Jaafar และ Ayupp (2018), Krueger (2007), Krueger et al. (2000), Heuer และ Kolvereid (2014), Iakovleva et al. (2011), Kolvereid (1996a), Fayolle et al. (2006), Fayolle และ Gailly (2008) Liñán และ Santos (2007) และ Liñán (2004, 2008) ใช้ TPB เพื่อวิเคราะห์ความตั้งใจของผู้ประกอบการและกระบวนการตัดสินใจของผู้ประกอบการ

ในด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีนักวิชาการที่ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในผู้ใหญ่ที่ เป็นผู้ประกอบการแล้ว ซึ่งการศึกษาจะเป็นช่วงที่เขาตัดสินใจเลือกอาชีพผู้ประกอบการไปแล้ว แม้คนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะเริ่มต้นธุรกิจในช่วงอายุตั้งแต่ 25-44 ปี (Turker and Selcuk, 2008) แต่หากให้ความสำคัญกับคนที่อายุน้อยกว่า 25 ปี ในประเด็นเรื่องทางเลือกอาชีพ จะทำให้ความเชื่อว่าปัจจัยใดที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเริ่มต้นธุรกิจในอนาคต เพื่อจะได้เตรียมความพร้อมได้ทันทั่วถึง

อีกทั้งผลการศึกษาของ Wu and Wu (2008) พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีมีความสนใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาปริญญาโท เนื่องจากนักศึกษาปริญญาตรียังมีความเป็นเด็กเต็มไปด้วยพลังและความสนใจที่จะเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ รวมทั้งยังไม่มีภาระด้านทางการเงินที่ต้องรับผิดชอบมากนัก โดยเฉพาะ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งถือเป็นการเรียนในมหาวิทยาลัยปีสุดท้ายที่กำลังเผชิญกับการตัดสินใจในการเลือกอาชีพ หลังจากจบการศึกษา (Liñán, 2010) และผลการศึกษาของ Ahmed และคณะ (2010) ระบุว่านักศึกษาชั้นปีสูงขึ้นมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น เนื่องจากมี

ความรู้จากทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และมีประสบการณ์จากการได้ลงปฏิบัติงานจริงมากขึ้น และในงานวิจัยของ Bosma et al. (2008) ระบุว่า ผลจากการสำรวจผู้ประกอบการระดับโลก ซึ่งชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาเป็นกลุ่มที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดในการเลือกอาชีพการเป็นผู้ประกอบการ เมื่อเทียบกับกลุ่มอื่นๆ ในสังคม

สำหรับการศึกษาความตั้งใจในการเริ่มต้นธุรกิจในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ในการประยุกต์ใช้ ทฤษฎีของ Ajzen(1991) ก็สามารถใช้ในทุกบริบทของสังคมในประเทศต่างๆ ตัวอย่างเช่น ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีปีแรกในนอร์เวย์ (Kolvereid, 1996b) นักศึกษาจาก 3 มหาวิทยาลัย ในกรุงเซนต์ปีเตอส์เบิร์กประเทศรัสเซีย (Tkachev and Kolvereid, 1999) การทดลองกับนักเรียนใน โรงเรียนวิศวกรรม (Fayolle et al., 2006) นักศึกษาปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย 4 แห่งในเนเธอร์แลนด์ (Van Gelderen et al., 2008) นักศึกษามหาวิทยาลัยของประเทศสเปนและผู้สำเร็จการศึกษาจากภูมิภาคต่างๆ ในสเปน (Liñán et al., 2011) นักศึกษามหาวิทยาลัยในสเปนและไต้หวัน (Liñán and Chen, 2009) นักศึกษามหาวิทยาลัยใน 12 ประเทศในบริบทวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (Engle et al., 2010) นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจประเทศซาอุดีอาระเบีย (J. Aloulou, 2016) นักศึกษาสาขาธุรกิจระหว่างประเทศ จากประเทศเวียดนาม (Nguyen, 2017) สำหรับในประเทศไทยได้มีการใช้ ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี (อนงค์ รุ่งสุข, 2559) และ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ (มารยาท โยทองยศ และ ทรงวาด สุขเมืองมา, 2559)

แต่ส่วนใหญ่งานวิจัยเรื่องความตั้งใจในการเริ่มต้นธุรกิจในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ตามข้างต้นที่ได้กล่าวมานั้น จะเป็นเพียงการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ในการทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและระบุถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ หรือมีการเพิ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์เข้าไปศึกษาด้วย ดังนั้นจึงมีงานวิจัยจำนวนไม่มากนัก ที่มีการเชื่อมโยงตัวแปรพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) เข้ากับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน เพราะการศึกษาก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ เนื่องจากการศึกษาไม่เพียงจะทำให้คนมีความรู้เพิ่มขึ้นเท่านั้น ยังทำให้ได้พัฒนาความสามารถ จนไปถึงการปรับปรุงคุณภาพชีวิตอีกด้วย ดังนั้นจึงมีความน่าสนใจในการเชื่อมโยงตัวแปรพื้นฐานด้านการศึกษา กับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

ดังนั้นงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักประการแรก คือ เพื่อประเมินความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีในชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัย และเลือกศึกษานักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล เนื่องจากมหาวิทยาลัยมหิดลกำลังอยู่ในช่วงการเริ่มต้นการก้าวไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ และมีการเชื่อมโยงตัวแปร

พื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ได้แก่ คณะที่เข้าศึกษา (Academic Majors) และ การศึกษาด้านผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Education) เข้ากับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน เพื่อจะ ได้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา และเพื่อทำการศึกษ ว่ารูปแบบของการเรียนการสอนที่แตกต่างกันในแต่ละคณะ จะส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร อีกทั้งทำให้ทราบถึงประสิทธิภาพของการศึกษาด้านผู้ประกอบการ โดยพิจารณาจากความแตกต่างระหว่างนักศึกษาที่เคยได้รับการศึกษาด้านผู้ประกอบการกับนักศึกษา ที่ไม่เคยศึกษาด้านผู้ประกอบการ เพื่อนำมาเป็นข้อเสนอแนะในการพัฒนาภาวะผู้ประกอบการให้ เพิ่มขึ้นในมหาวิทยาลัยต่อไป

1.2 คำถามวิจัย

1. นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย ของมหาวิทยาลัยมหิดล มีความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการมากน้อยเพียงใด
2. ปัจจัยใดที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษاپริญญาตรี ชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัย จากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน
3. นักศึกษاپริญญาตรีชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัย ในคณะที่ต่างกันและการได้ ศึกษาในวิชาเกี่ยวกับผู้ประกอบการ จะทำให้ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันหรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษاپริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย ของมหาวิทยาลัยมหิดลที่กำลังเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
3. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในคณะที่ต่างกัน
4. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการระหว่างนักศึกษาที่เคยเรียนใน วิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

1.4 ขอบเขตงานวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้าย ในภาคการศึกษา ปี 2561 มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 3 คณะ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และ คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ โดยระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัย คือ เดือนตุลาคมถึง พฤศจิกายน 2561

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในปัจจุบัน
2. เพื่อให้ทราบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
3. เพื่อจะได้นำผลการงานวิจัย ไปออกแบบรูปแบบการเรียนการสอนและหลักสูตรให้เหมาะสมในการส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการ

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) หมายถึง เจ้าของธุรกิจ หรือผู้ที่คิดริเริ่มจัดตั้งธุรกิจขึ้นมาเป็นของตนเอง มีการวางแผนดำเนินงาน โดยพร้อมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและความแน่นอนทางธุรกิจ เพื่อแสวงหากำไรและการเติบโต
2. มหาวิทยาลัยเชิงผู้ประกอบการ (Entrepreneurial University) หมายถึง รูปแบบดำเนินงานของมหาวิทยาลัยที่ขยายขอบเขตจากการสอนและการวิจัย ไปสู่การเป็นผู้ประกอบการ พร้อมส่งเสริมการนำเอางานวิจัยไปต่อยอดเป็นธุรกิจจริง เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ
3. ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) หมายถึง สภาวะทางจิตใจของบุคคล ซึ่งบ่งชี้ถึงความต้องการที่จะประกอบกิจการของตนเอง
4. ทักษะคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship) หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิดในการประเมินข้อดีข้อเสียของการเป็นผู้ประกอบการ
5. บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm) หมายถึง การรับรู้ว่าคุณค่าสำคัญที่ใกล้ชิดของตนเอง เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง จะให้การสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการหรือไม่
6. การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) หมายถึง การประเมินตนเองว่าคุณคนนั้นมีความสามารถจะประกอบธุรกิจหรือไม่ ทั้งความรู้ ทักษะความสามารถในการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการเริ่มต้นธุรกิจ

7. การศึกษาด้านผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Education) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการในระดับต่างๆ ในสถาบันการศึกษา รวมถึงการฝึกอบรม ให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความแตกต่างของพื้นฐานด้านการศึกษา กับผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังนี้

2.1 ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย

2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย

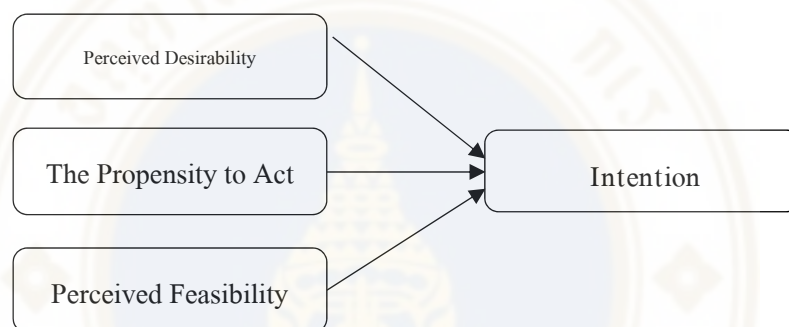
2.1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

งานวิจัยด้านจิตวิทยา พบว่าความตั้งใจ เป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของพฤติกรรมในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Bagozzi et al., 1989 อ้างอิงใน วิเลิศ ภูริวัชร และสุชาติ ไตรภพสกุล, 2558) ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention: EI) เป็นการศึกษาที่ได้รับความสนใจจากนักวิชาการจำนวนมาก Krueger et al. (2000) กล่าวว่า การตัดสินใจเริ่มต้นธุรกิจใหม่ เป็นกระบวนการ ที่มีการวางแผน มากกว่าการตัดสินใจโดยทันทีทันใด บุคคลใดบุคคลหนึ่งอาจมีความสามารถและมีศักยภาพในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง แต่เขาอาจไม่เลือกที่จะทำธุรกิจ เนื่องจากขาดความตั้งใจที่จะทำธุรกิจ

การศึกษาวิจัยถึงการเป็นผู้ประกอบการ จะมีการเน้นการศึกษาถึงความสำคัญของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) (Al-Shammari and Waleed, 2017) เนื่องจากการที่จะเป็นผู้ประกอบการนั้น เป็นพฤติกรรมที่กระทำด้วยความตั้งใจ และมีการวางแผนเตรียมการมาเป็นเวลานาน ดังนั้นแบบจำลองที่เกี่ยวกับการศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จึงเกิดขึ้นมาเพื่อทำความเข้าใจปัจจัยและอิทธิพลที่จะก่อให้เกิดความตั้งใจในการเริ่มต้นธุรกิจ

สำหรับการศึกษาเรื่อง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการนั้น มี 2 ทฤษฎี ที่ได้รับความนิยมนิยมและถูกใช้อย่างแพร่หลาย ได้แก่ ทฤษฎีสถานการณ์การประกอบการ (Entrepreneurial Event Model :EEM) ของ Shapero (1982) และ ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior:TPB) ของ Ajzen (1991)

ทฤษฎีสถานการณ์การประกอบการ (Entrepreneurial Event Model :EEM) ถูกพัฒนาขึ้นโดย Shapero (1982) เป็นการอธิบายถึงลักษณะของการที่จะเกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการว่ามาจาก 3 ปัจจัย ตามแนวคิดของทฤษฎีนี้ ระบุว่า เนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์อยู่ในสถานะเฉื่อยและมีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเมื่อมีบางสิ่งมาขัดจังหวะ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นหรือแย่ลง การเปลี่ยนแปลงนี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และผู้มีอำนาจตัดสินใจจะมองหาโอกาสที่ดีที่สุดจากทุกทางเลือกที่เป็นไปได้ (Katz 1992) ดังนั้น การตัดสินใจที่จะเปลี่ยนแปลงทิศทางการดำเนินชีวิต เช่น การก่อตั้งธุรกิจของตนเอง นั้น (เกศินี จุฑาวิจิตร, 2552) ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม (ซึ่งถือเป็นปัจจัยภายนอกตามบริบทของสังคม) ซึ่งจะมีอิทธิพลผ่านการรับรู้ของแต่ละบุคคล ดังนี้

ภาพที่ 2.1 Shapero's Entrepreneurial Event Model (EEM)

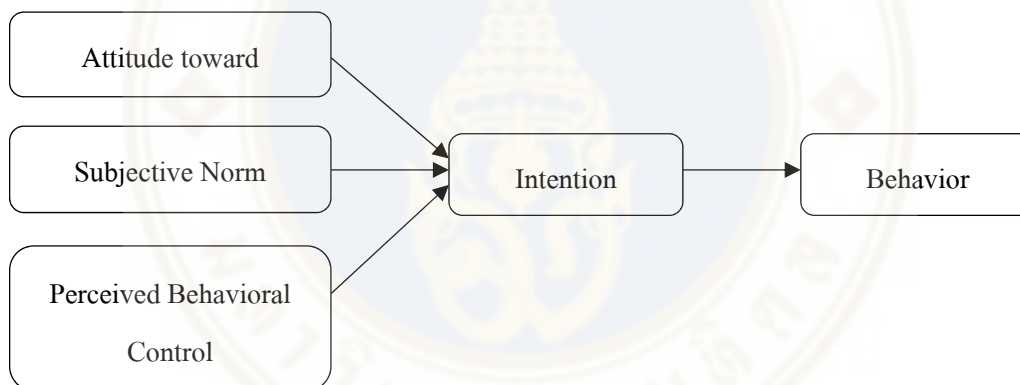
Perceived Desirability (PD) เป็นการรับรู้ของแต่ละคนเกี่ยวกับความต้องการในการเริ่มต้นธุรกิจ การรับรู้นี้มักจะเกิดขึ้นผ่านทัศนคติและความเชื่อของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถกำหนดผ่านปัจจัยต่าง ๆ เช่น การได้รับการศึกษาผู้ประกอบการจะทำให้เป็นการส่งเสริมทัศนคติที่ดีต่อการเริ่มต้นธุรกิจ (Davids, 2017) หรือแบบอย่างหรือนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ก็สามารถสร้างแรงบันดาลใจผ่านการแชร์ประสบการณ์ของพวกเขา (Wilson, Marlino & Kickul, 2004)

Perceived Feasibility (PF) เป็นการรับรู้ความสามารถส่วนบุคคลในการทำพฤติกรรมบางอย่าง การรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้ประกอบการนั้นกำหนดโดยการประเมินความสามารถของตนเองหรือวิธีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเริ่มต้นธุรกิจ (Godsey & Sebor, 2010)

The Propensity to Act (PTA) ความตั้งใจ ความชอบ ส่วนบุคคลในการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมนั้น (Nguyen, 2017)

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior :TPB) ของ Ajzen (1991) เป็นทฤษฎีที่ถูกพัฒนามาจาก The theory of reasoned action (TRA) ของ Fishbein and Ajzen (1975) ซึ่งสิ่งที่ TPB เพิ่มเติมมาจาก TRA คือ การเพิ่มตัวแปรที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จาก 2 ตัวแปร เป็น 3 ตัวแปร ตัวแปรที่เพิ่มขึ้นมานั้นคือ Perceived Behavioral Control

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน พยายามที่จะทำนายและอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์โดยมุ่งเน้นที่ความตั้งใจของแต่ละบุคคลที่จะทำหน้าที่ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดในระยะยาวไม่ใช่ในระยะสั้น จุดนี้ทำให้ทฤษฎีนี้สามารถใช้ได้กับการประกอบการ (Krueger and Casrud 1993) เป็นหนึ่งในทฤษฎีที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย เพื่อให้เป็นกรอบแนวคิดในการทำความเข้าใจความซับซ้อนของพฤติกรรมทางสังคมมนุษย์ ตามแนวคิดนี้พฤติกรรมทุกชนิดจำเป็นต้องการมีวางแผนล่วงหน้า และสามารถทำนายได้จากความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งองค์ประกอบของความตั้งใจ มี 3 ตัวแปร ประกอบด้วย ทศนคติต่อการกระทำ (Attitude toward Behavior) บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) และ การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control)

ภาพที่ 2.2 Ajzen's Theory of Planned Behavior (TPB)

การออกแบบงานวิจัยในครั้งนี้จะขอเลือกใช้ ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior :TPB) ของ Ajzen (1991) โดยสืบเนื่องจากมาจากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ที่ต้องการทราบถึงความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งการเก็บข้อมูลจะเป็นในลักษณะให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำการประเมินตนเอง จากนั้นผู้วิจัยนำผลมาวิเคราะห์ และทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่มตัวอย่างต่อไป ดังนั้น ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน จึงมีความเหมาะสมกับงานวิจัยในครั้งนี้มากกว่า อีกทั้งทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ก็เป็นทฤษฎีที่ได้รับความนิยม และเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการทำความเข้าใจกระบวนการการสร้างธุรกิจ

2.1.2 การรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นับตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 1990 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีการเติบโตอย่างรวดเร็ว นับตั้งแต่มีการเผยแพร่แนวคิดของ Shapero ในปี 1982 ดังนั้น Liñán and Fayolle (2015) จึงได้ทำการรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ อย่างเป็นระบบ โดยมีการศึกษางานวิจัยทั้งสิ้น 409 ฉบับที่มีตีพิมพ์ในช่วง 2004-2013 ซึ่งจาก 409 ฉบับ จะมีเพียง 24 ฉบับที่มีการใช้อ้างอิงเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ได้มีการจัดหมวดหมู่งานวิจัยแบ่งเป็น 6 หมวดหมู่ ดังนี้

หมวดหมู่ที่ 1: the core model, methodology, and theory category รวมทั้งสิ้น 65 ฉบับ มีทั้งรูปแบบของการทดสอบทฤษฎีทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการทดสอบ ทฤษฎี TPB และ SSE การนำโมเดลความตั้งใจ ไปใช้ศึกษาในขั้นตอนอื่นๆ ในการทำธุรกิจ เช่น ความตั้งใจที่จะขยายธุรกิจไปต่างประเทศ หรือการตั้งใจในการเลิกทำกิจการ นอกจากนี้ยังมีการเพิ่มตัวแปรเข้าไปในโมเดล การสร้างทฤษฎีใหม่ หรือการพัฒนาเครื่องมือใหม่ๆ ที่จะใช้ในการประเมินผล

หมวดหมู่ที่ 2: the personal-level variables รวมทั้งสิ้น 148 ฉบับ หมวดหมู่นี้มีงานวิจัยจำนวนมากที่สุด และมีความหลากหลายมากที่สุด เช่น การใช้ตัวแปรด้านคุณลักษณะ ความแตกต่างของเพศ ภูมิหลังของแต่ละคน การรับรู้อุปสรรคในการเริ่มต้นธุรกิจ เช่น การขาดเงินทุน การขาดทักษะ เป็นต้น มาทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

หมวดหมู่ที่ 3: the entrepreneurial education and entrepreneurial intention category ความทั้งสิ้น 68 ฉบับ ได้แก่ การศึกษาลักษณะของผู้เข้าร่วมโครงการ entrepreneurship education program – EEP ผลลัพธ์ของโครงการ การประเมินผลโครงการ หรือการเปรียบเทียบระหว่างผู้เข้าร่วมโครงการและผู้ที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการ เพื่อพิสูจน์ว่าโครงการเกี่ยวกับการศึกษาด้านผู้ประกอบการส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากน้อยเพียงใด

หมวดหมู่ที่ 4: the role of context and institutions category รวมทั้งสิ้น 72 ฉบับ เน้นการศึกษาถึงบทบาทความสภาพแวดล้อม และสถาบัน เช่น การศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการข้ามวัฒนธรรม ในประเทศที่แตกต่างกัน

หมวดหมู่ที่ 5: the intention-behavior link and entrepreneurial process category รวมทั้งสิ้น 39 ฉบับ เช่น การศึกษาระยะยาว ที่ว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ เมื่อเวลาผ่านไป

หมวดหมู่ที่ 6: New research areas ในการรวบรวมวรรณกรรม พบว่ามีอยู่ 17 ฉบับที่ไม่เกี่ยวข้องกับ 5 หมวดหมู่ข้างต้น เช่น การศึกษาในประเด็นเรื่อง Social entrepreneurship intention Sustainable, entrepreneurship intention เป็นต้น

จะเห็นว่างานวิจัยที่เป็นการทดสอบทฤษฎีก็ยังมีไม่มากนัก เมื่อเทียบกับงานวิจัยในหมวดหมู่อื่นๆ

2.1.3 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) และปัจจัยที่มีอิทธิพล

ความตั้งใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานในการอธิบายพฤติกรรม และเป็นการบ่งบอกถึงความพยายามที่บุคคลจะดำเนินการในการสร้างธุรกิจ (Liñán 2004) ดังนั้น ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนจึงได้มีการรวบรวม สามปัจจัยในการสร้างแรงบันดาลใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม (Ajzen 1991) หรืออาจกล่าวได้ว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ทักษะคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude toward Behavior: ATB) หมายถึงระดับความรู้สึกนึกคิดทางบวกหรือทางลบ และการประเมินข้อดีและข้อเสียของการเป็นผู้ประกอบการ (Ajzen, 2001; Autio et al., 2001; Kolvereid, 1996b) การวัดทัศนคติไม่เพียงแต่จะเป็นการวัดความรู้สึกที่มีต่อผู้ประกอบการเท่านั้น ยังรวมถึงการเห็นประโยชน์ของการเป็นผู้ประกอบการด้วย (Liñán and Chen, 2009) ตามทฤษฎี TPB กล่าวไว้ว่า ทัศนคติไม่ได้ทำงานโดยตรงกับพฤติกรรม แต่โดยอ้อมผ่านความตั้งใจ บุคคลที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการจะมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูง และทัศนคดียังได้รับอิทธิพลจากตัวแปรภายนอกจำนวนมาก โดยการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาพบว่า ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการได้กลายเป็นองค์ประกอบที่มีนัยสำคัญและเป็นองค์ประกอบ ที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการอธิบายถึงความตั้งใจในผู้ประกอบการที่มีศักยภาพในการเริ่มกิจการ (Harris and Gibson, 2008; Liñán and Chen, 2006; Watchravesringkan et al., 2013)

ดังนั้นจากข้อสรุปตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนและจากงานการทบทวนวรรณกรรมสามารถ ตั้งเป็นสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้ :

สมมติฐานที่ 1: ทักษะคติต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ

2. บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm: SN) หมายถึง การวัดการรับรู้แรงกดดันจากสังคมต่อการเป็นหรือไม่เป็นผู้ประกอบการ (Ajzen, 1991) ซึ่งหมายถึงการรับรู้ว่าคุณค่าคนอื่นที่มีความสำคัญหรือบุคคลใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ คู่สมรส เพื่อน อาจารย์ เป็นต้น มีความคิดเห็นและการสนับสนุนในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอย่างไร (Liñán and Chen, 2009) เมื่อบุคคลนั้นรับรู้ว่าคุณค่าคนอื่นที่มีความสำคัญกับตน เห็นด้วยหรือสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการ บุคคลนั้นจะมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการที่สูง (Ajzen, 1991)

มีงานวิจัยจำนวนมากไม่น้อยที่พบว่า "การรับรู้บรรทัดฐานทางสังคม" ไม่ใช่อิทธิพลที่มีผลอย่างมากต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Conner and Armitage, 1998; Krueger et al., 2000; Autio et al., 2001; Kolvereid and Isaksen, 2006; Nguyen, 2017; Farooq, 2018) ตัวอย่างเช่น การศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในประเทศสแกนดิเนเวียและประเทศสหรัฐอเมริกา Autio et al. (2001) พบว่า การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความตั้งใจของผู้ประกอบการมากที่สุด ในขณะที่ บรรทัดฐานทางสังคม ไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญ Krueger et al. (2000) พบว่าเฉพาะ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจของนักศึกษาชาวอเมริกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในประเทศสเปน เวียดนาม และปากีสถาน ของ Liñán, Rodríguez-Cohard and Rueda-Cantuche, 2011; Nguyen, 2017; Farooq, 2018 ตามลำดับ

แต่ก็ยังมีผลการศึกษางานวิจัยอื่นๆ ที่ขัดแย้งทำผลงานวิจัยข้างต้น โดยพบว่า บรรทัดฐานทางสังคม มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Engle et al, 2010; Iakovleva et al, 2011; Iakovleva and Solesvik 2014; Kolvereid, 1996b; Kolvereid and Isaksen 2006; Tkachev and Kolvereid, 1999; J.Aloulou 2016) ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Teczev and Kolvereid, (1999) ที่พิสูจน์ว่าบรรทัดฐานทางสังคม เป็นตัวทำนายที่สำคัญของความตั้งใจในผู้ประกอบการที่มีความสัมพันธ์ที่ดีในรัสเซีย J.Aloulou (2016) ระบุว่าบรรทัดฐานทางสังคมสามารถมีอิทธิพลมากกว่าทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ในบริบทของประเทศซาอุดีอาระเบีย

ผลการวิจัยที่ออกมาจะขัดแย้งกันนั้น นักวิจัยบางท่านก็ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าแม้ว่าบรรทัดฐานทางสังคม จะไม่ใช่ตัวทำนายที่สำคัญที่สุด แต่ก็ยังมีอิทธิพลต่อความตั้งใจของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ (Lüthje and Franke, 2003; Kautonen et al., 2013) ความกดดันทางสังคมอาจกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาอาชีพผู้ประกอบการ (Moriano et al., 2011) ในบริบทที่แตกต่างกันออกไป

ดังนั้นจากข้อสรุปตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนและจากงานการทบทวนวรรณกรรมสามารถตั้งเป็นสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้ :

สมมติฐานที่ 2: บรรทัดฐานทางสังคมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ

3. การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control: PBC) คือ การรับรู้ของบุคคล ว่ายากหรือง่ายในการจะเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นการอ้างอิงศักยภาพที่จำเป็นที่จะทำให้สามารถบรรลุเป้าหมายในการสร้างกิจการของตนเอง การรับรู้ความสามารถนี้ไม่เพียงความรู้สึกว่ามีความสามารถเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการรับรู้ว่าจะสามารถควบคุมพฤติกรรมได้ (Liñán and Chen, 2009) และยังรวมถึงสะท้อนถึงความเชื่อเกี่ยวกับการเข้าถึงทรัพยากรและ โอกาสที่จำเป็น

ในการดำเนินการธุรกิจ (Ajzen, 1991) โดยการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสำคัญต่อการเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากจะสะท้อนว่าเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง และจะอดทนต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้การดำเนินธุรกิจประสบความสำเร็จ โดยบางงานวิจัยระบุว่า การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการกำหนดความตั้งใจของผู้ประกอบการ (เช่น Arenius and Kovalainen, 2006; Souitaris et al., 2007, van Gelderen et al., 2008)

ดังนั้นจากข้อสรุปตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนและจากงานการทบทวนวรรณกรรมสามารถตั้งเป็นสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้ :

สมมติฐานที่ 3: การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ

2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention)

ตามที่ได้กล่าวไปในบทที่ 1 ว่าตัวแปรพื้นฐานด้านการศึกษา ยังไม่ค่อยได้รับการพิจารณาในเรื่องการศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังปรากฏในตารางสรุป ภาคผนวก ก ซึ่งการศึกษามีบทบาทสำคัญในการรับรู้ความเชื่อมั่นและความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Iglesias-Sánchez et al., 2016) เนื่องจากการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย จะส่งผลกระทบต่อนักศึกษาใน 3 ด้าน ได้แก่ 1. การเปลี่ยนแปลงในด้านทัศนคติและค่านิยม, 2. การเปลี่ยนแปลงความสามารถ และ 3. การเปลี่ยนแปลงด้านสังคม งานวิจัยของ Turker and Sonmez Selcuk (2009) ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาจำนวน 300 คน จากมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและภาคเอกชนรวม 4 แห่งในประเทศตุรกี พบว่าการสนับสนุนด้านการศึกษาจากมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะในด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะช่วยเพิ่มความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เนื่องจากการจะเป็นผู้ประกอบการจะเกิดขึ้นได้ต้องผ่านกระบวนการเรียนรู้ สอดคล้องกับการศึกษาของ Wang and Wong (2004) ซึ่งให้เห็นว่านักศึกษาที่มีความฝันในการเป็นผู้ประกอบการ อาจถูกขัดขวางจากการเตรียมตัวไม่เพียงพอ ทั้งในเรื่องความรู้ทางธุรกิจ และความเตรียมในการรับมือกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น เพราะแม้การศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้นได้ แต่สามารถลดความเสี่ยงของความล้มเหลวได้ (Miller et al., 2009) เห็นได้ชัดว่าการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ อาจเป็นปัจจัยหนึ่งในการผลักดันนักศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (Henderson and Robertson, 2000) โดยนักศึกษาที่มีพื้นฐานด้านการศึกษาที่แตกต่างกัน อาจส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันไป ตามบริบทและประสบการณ์ที่นักศึกษาเผชิญ

งานวิจัยของ Wu and Wu (2008) ได้ทำการศึกษาผลกระทบจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย Tongji เซี่ยงไฮ้ ประเทศจีน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 180 คน โดยวัตถุประสงค์ในการวิจัยจะมี 2 ประการ คือ 1. เพื่อนำทฤษฎีพฤติกรรม ตามแผนของ Ajzen (1991) มาทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่มตัวอย่าง และ 2. เพื่อ เชื่อมโยงโมเดลความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานด้านการศึกษาที่แตกต่างกัน ซึ่งตัวแปรพื้นฐานด้านการศึกษา จะถูกวัด โดย 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับการศึกษา (educational level) คณะที่เข้าศึกษา (academic major) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (academic achievement) และ การศึกษา ด้านผู้ประกอบการ (entrepreneurship education)

ระดับการศึกษา (educational level) ผลงานวิจัยพบว่า นักศึกษาที่อยู่ในระดับปริญญาตรี มีความสนใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาในระดับปริญญาโท ซึ่งสอดคล้องกับ Kangasharju and Pekkala (2002) โดยเหตุที่เป็นเช่นนั้น อาจมาจาก 2 สาเหตุ ที่ทำให้คนที่มีการศึกษาสูง ไม่เลือกการทำธุรกิจส่วนตัวเป็นอาชีพ ประการแรกบุคคลที่มีการศึกษาสูง จะมีรายได้จากการจ้างงานมากกว่าบุคคลทั่วไป และประการที่สอง กระแสรายได้จากการเป็นพนักงานประจำ จะมีความสม่ำเสมอและความปลอดภัยมากกว่าการเลือกทำธุรกิจส่วนตัว

คณะที่เข้าศึกษา (academic major) งานวิจัยของ Wu and Wu (2008) ได้แบ่งกลุ่มคณะ ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 = คณะวิศวกรรมศาสตร์ กลุ่มที่ 2 = คณะที่มีความเกี่ยวข้องกับสาขาวิชา ผู้ประกอบการ (Entrepreneurship related majors: ERM) ซึ่งประกอบไปด้วย คณะบริหารและ เศรษฐศาสตร์ และกลุ่มที่ 3 = คณะอื่นๆ ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาผู้ประกอบการ (Non Entrepreneurship related majors: Non-ERM) ได้แก่ สังคมศาสตร์ กฎหมาย เป็นต้น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกันจะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการ และมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาจากคณะอื่นๆ ใกล้เคียงกับผลงานวิจัยของ Hassan and Wafa (2012) ที่พบว่านักศึกษาที่เรียนในคณะสายวิทยาศาสตร์ มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษา จากคณะบริหารหรือศิลปศาสตร์ และ Zhang et al. (2013) พบว่านักศึกษาที่มาจากคณะด้านเทคโนโลยี จะมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ และ Wang, Wong and Lu (2001) พบว่า นักศึกษาในสาขาบริหารธุรกิจ มีทัศนคติที่ดีและมีความสนใจในการเป็นผู้ประกอบการ แต่ไม่มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ แต่นักศึกษาในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ กลับมีความสนใจและ ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ แต่แนวคิดของทั้ง 4 งานวิจัยข้างต้น แตกต่างออกไปจาก Guerrero et al. (2006) ที่พบว่านักศึกษาประเทศสเปน ที่ศึกษาในคณะที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่ม ERM มีแนวโน้มที่จะเป็น

ผู้ประกอบการสูงกว่ากลุ่ม Non-ERM จนนำไปสู่การออกแบบหลักสูตรเพื่อช่วยพัฒนากลุ่ม Non-ERM ในการเริ่มต้นทำธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ J.Schwarz et al. (2009) โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาจากหลากหลายคณะ ได้แก่ เกษษ ฏหมาย สังคม บริหารธุรกิจ technical จาก 7 มหาวิทยาลัย ของประเทศออสเตรเลีย ที่พบว่านักศึกษาจากสายสังคมศาสตร์ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ต่ำที่สุด และกลุ่มนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจเป็นกลุ่มที่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงที่สุด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (academic achievement) ผลงานวิจัยของ งานวิจัยของ Wu and Wu (2008) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่ได้ส่งผลถึงการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ แม้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะตัดสินความสามารถของนักศึกษาได้ อีกทั้ง Wang and Wong (2004) ยังพบว่านักศึกษาในประเทศสิงคโปร์ ที่มีผลการเรียนดีจนได้เกียรตินิยม มีความสนใจในการเป็นผู้ประกอบการน้อยกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เกียรตินิยม เนื่องจากนักศึกษาที่ได้เกียรตินิยมจะมีโอกาสในการทำงานในบริษัทชั้นนำทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ที่มีความเสี่ยงน้อยกว่าการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรให้การศึกษาศึกษาและเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการกับนักศึกษาทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่แบ่งแยกตามผลการเรียน (Wu and Wu, 2008)

การศึกษาด้านผู้ประกอบการ (entrepreneurship education) Liñán (2004) ให้นิยามของการศึกษาด้านผู้ประกอบการ ว่ามีความแตกต่างจากการฝึกอบรมด้านการบริหารจัดการ คือ การศึกษาด้านผู้ประกอบการ จะเกี่ยวข้องกับลักษณะความคิด ทักษะ หรือเจตนาของผู้เข้าร่วม แต่การฝึกอบรมด้านการบริหารจัดการส่วนใหญ่จะเป็นการให้ความรู้ด้านเทคนิคที่จะเป็นสำหรับการบริหารจัดการธุรกิจ โดยหากแบ่งประเภทของการศึกษาด้านผู้ประกอบการ ตามวัตถุประสงค์การศึกษา จะแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

Entrepreneurial awareness education เป็นการให้ความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นในการทำธุรกิจ เพื่อเป็นทางเลือกให้บุคคลหันมาเลือกการเป็นผู้ประกอบการเป็นอาชีพ หลักสูตรประเภทนี้ มักเป็นวิชาเลือกของนักศึกษาได้ทุกคณะ โดยที่อาจารย์ผู้สอนจะไม่ได้พยายามเปลี่ยนนักศึกษาให้มาเป็นผู้ประกอบการ แต่เพียงให้นักศึกษาได้เลือกอาชีพในอนาคตในมุมมองที่กว้างขึ้น

Education for start-up วัตถุประสงค์เพื่อเตรียมความพร้อมในระยะเวลาการเริ่มต้นธุรกิจ โดยการเรียนการสอนจะเกี่ยวข้องกับวิธีการจัดหาเงินทุน กฎระเบียบในการก่อตั้งบริษัท ข้อบังคับทางกฎหมาย การจัดเก็บภาษี เป็นต้น

Education for entrepreneurial dynamism เป็นการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของผู้ประเภทถัดจากระยะเริ่มต้น เป็นการพัฒนาแนวคิด การทำแผนธุรกิจ ศึกษาลูกค้า ศึกษาตลาด สร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เตรียมพร้อมในการทำธุรกิจจริง

Continuing education for entrepreneurs เหมาะกับผู้ที่ธุรกิจอยู่แล้ว และต้องการพัฒนาศักยภาพของธุรกิจและการขยายช่องทางการทำธุรกิจ

สำหรับงานวิจัยเชิงประจักษ์ของการศึกษาด้านผู้ประกอบการต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผลการวิจัยของ Wu and Wu (2008) การศึกษาด้านผู้ประกอบการ ไม่ได้ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ แต่การศึกษาด้านผู้ประกอบการนั้น เป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่ได้ความสนใจจากนักวิจัยหลายๆ ท่าน นำมาใช้ในการทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผลการวิจัยส่วนใหญ่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่าการศึกษาด้านผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็น Raposo et al. (2008) พบว่านักศึกษาที่รับได้รับการศึกษาด้านผู้ประกอบการมีแนวโน้มที่จะเริ่มต้นก่อตั้งธุรกิจ การขาดการเรียนรู้เกี่ยวกับวิชาผู้ประกอบการ จะทำให้นักศึกษามีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับต่ำ (Frank and Luthje, 2004 อ้างอิงใน Ahmed et al, 2010) นักศึกษาธุรกิจส่วนใหญ่จากประเทศ ออสเตรเลีย โปรตุเกส ฟินแลนด์ เยอรมนี สโลวีเนีย โปแลนด์ อังกฤษและ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ แสดงเจตนาารมณ์ที่จะเป็นผู้ประกอบการ และรู้ดีว่าการลงทุนด้านการศึกษาด้านผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัยมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ (Varadarajan et al., 2010) Piperopoulos (2012) พบว่านักศึกษาที่มีการศึกษาด้านผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัยมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการ เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้ไม่รับการศึกษา ด้านผู้ประกอบการ ดังนั้นการศึกษาที่เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้ประกอบการ เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้สะสมสินทรัพย์ทุนมนุษย์ ที่จำเป็นสำหรับการประกอบการ (Solesvik et al., 2013) Belwal et al. (2015) ได้ให้เหตุผลว่าการศึกษาด้านผู้ประกอบการถือเป็นข้อพิจารณาที่สำคัญในการพัฒนาผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ควรให้ความสำคัญกับการออกแบบหลักสูตรในการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่น การตัดสินใจ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การเจรจาต่อรอง ภาวะความเป็นผู้นำ การใช้ทรัพยากรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เป็นต้น

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ตัวแปรพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ที่ผู้วิจัยเลือกมาใช้ในการเชื่อมโยงกับ โมเดลความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ คือ คณะที่เข้าศึกษา (academic major) และ การศึกษาด้านผู้ประกอบการ (entrepreneurship education) ที่มีวรรณกรรมที่การสนับสนุนว่าเป็นปัจจัยมีอิทธิพลต่อการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และตัวแปรคณะที่เข้าศึกษา ผู้วิจัยจะทำงานศึกษาเพียง 3 คณะ ที่ได้รับการพิสูจน์จากการวิจัยต่างๆ มาแล้วว่า นักศึกษาในคณะเหล่านี้มาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และ คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ

ดังนั้นจากการศึกษาวรรณกรรม และข้อโต้แย้งที่ได้กล่าวมาในข้างต้น สามารถตั้งเป็นสมมติฐานระหว่างความสัมพันธ์ของพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) ได้ ดังนี้ :

สมมติฐานที่ 4 : นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) ที่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.1: นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude toward Behavior) ที่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.2: นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) ที่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5: นักศึกษาจะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) ที่แตกต่างกัน ระหว่างนักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

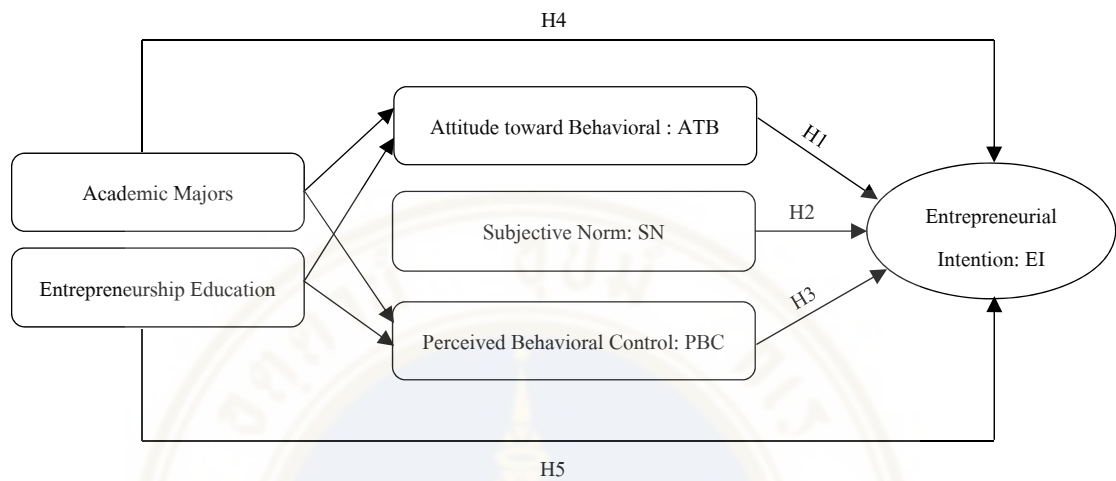
สมมติฐานที่ 5.1: นักศึกษาจะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude toward Behavior) ที่แตกต่างกัน ระหว่างนักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

สมมติฐานที่ 5.2: นักศึกษาจะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) ที่แตกต่างกัน ระหว่างนักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

จากสมมติฐานจะพบว่า งานวิจัยในครั้งนี้ไม่ได้ทดสอบสมมติฐาน ระหว่างตัวแปรพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) กับบรรทัดฐานทางสังคม เนื่องจากบรรทัดฐานทางสังคมเป็นการวัดการรับรู้ความกดดันทางสังคมในการเลือกที่จะปฏิบัติพฤติกรรมนั้นหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากรู้จักคนใกล้ชิด เช่น ครอบครัว เพื่อน โดยในงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคม มีความสัมพันธ์ค่อนข้างอ่อนแอ (Krueger et al., 2000; Autio et al., 2001) ในบางงานวิจัยได้ละเว้นการศึกษาบรรทัดฐานทางสังคม (Veciana et al., 2005) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าตัวแปรคณะที่ศึกษาและการศึกษาด้านผู้ประกอบการ อาจจะไม่มีความสัมพันธ์กับบรรทัดฐานทางสังคม เนื่องจากบรรทัดฐานทางสังคมเป็นความคาดหวังที่เกิดจากครอบครัวและบุคคลใกล้ชิด ที่มีต่อการเลือกอาชีพของนักศึกษา

2.2 กรอบแนวคิดงานวิจัย

จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดงานวิจัย (Conceptual Framework) ได้ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย การศึกษาความแตกต่างของพื้นฐานด้านการศึกษากับผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

3.1 ระเบียบวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผ่านการเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS จากนั้นจะทำการสรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการวิจัยตามลำดับ

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้าย (ปี 4) ของปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหิดล จาก 3 คณะ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ ซึ่งมีนักศึกษาทั้งหมดรวม 703 คน ดังตาราง 3.1

โดยเหตุผลที่เลือกศึกษาเพียง 3 คณะ เนื่องจากงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะนักศึกษาในหลักสูตรภาษาไทยเท่านั้น ประกอบการจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ที่เป็นการศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษาจากคณะต่างๆ ผลการวิจัยพบว่าคณะที่นักศึกษามีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจะมีเพียง 3 คณะ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านผู้ประกอบการ ได้แก่ คณะบริหาร คณะการจัดการ หรือ คณะเศรษฐศาสตร์ เป็นต้น ดังนั้นงานวิจัยในครั้งนี้ จึงเลือกเพียงคณะที่มีผลงานวิจัยรองรับว่านักศึกษาในคณะเหล่านั้นมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยมหิดล คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ

คณะ	จำนวนนักศึกษาปริญญาตรี ปีที่ 4 ปีการศึกษา 2561		รวม
	นักศึกษาชาย	นักศึกษาหญิง	
คณะวิทยาศาสตร์	86	155	241
คณะวิศวกรรมศาสตร์	242	167	409
คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	15	38	53
รวม	343	360	703

ที่มา: ข้อมูลจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2561 จำแนกตามส่วนงาน/สาขาวิชา ชั้น และเพศ จากกองบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยจะทำการแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จากคณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการทุกคน จากนั้นจะเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ครบถ้วนและสมบูรณ์เท่านั้นเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้โครงสร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) จาก the Entrepreneurial Intention Questionnaire (EIQ) ที่พัฒนาโดย Liñán and Chen (2009) เนื่องจาก EIQ ถูกพัฒนาขึ้นจากบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันทั้งสังคมและวัฒนธรรมใน 2 ประเทศ ระหว่างประเทศสเปนและไต้หวัน ผลเชิงประจักษ์พบว่าไม่ว่าจะประเทศใด ก็สามารถใช้เครื่องมือ EIQ ในการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ อีกทั้งเครื่องมือ EIQ ลักษณะคำถามจะไม่แยกประเภทของคนที่เป็นพนักงานประจำ กับคนที่ทำธุรกิจส่วนตัวออกกันอย่างชัดเจน เนื่องจากมีจำนวนไม่น้อยที่ทำงานประจำ และทำธุรกิจส่วนตัวไปด้วยในเวลาเดียวกัน (Carter, Gartner, & Reynolds, 1996; Delmar & Davidsson, 2000 อ้างอิงใน Liñán and Chen, 2009)

โดยแบบสอบถามจะถูกแบ่งออกเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีจำนวนข้อคำถาม 5 ข้อ จะเป็นการวัดผ่านระดับทัศนคติโดยรวม มากกว่าการวัดระดับความเชื่อ เนื่องจากตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนระบุว่าความเชื่อจะเป็นตัวอธิบายทัศนคติ แต่ทัศนคติจะเป็นตัวอธิบายความตั้งใจอีกทอดหนึ่ง (Liñán and Chen, 2009)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางสังคม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีจำนวนข้อคำถาม 3 ข้อ จะเป็นการวัดภาพรวมว่าบุคคลใดรู้สึกมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการทำธุรกิจ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีจำนวนข้อคำถาม 6 ข้อ จะเป็นการวัดระดับความสามารถของตนเอง หากจะเริ่มต้นทำธุรกิจในปัจจุบัน

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีจำนวนข้อคำถาม 6 ข้อ

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวข้องกับข้อมูลทั่วไป และพื้นฐานด้านการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check-list) และลักษณะเป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open-ended) มีจำนวนข้อคำถาม 7 ข้อ

ซึ่งแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 7 ระดับตามวิธี Likert Scale โดยที่ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง / 2 = ไม่เห็นด้วย / 3 = ค่อนข้างไม่เห็นด้วย / 4 = เฉยๆ ไม่ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย / 5 = ค่อนข้างเห็นด้วย / 6 = เห็นด้วย / 7 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

โดยมีเกณฑ์การแบ่งคะแนนออกเป็น 3 ช่วง ดังนี้ (มารยาท โยทองยศ และ ทรงวาด สุขเมืองมา, 2559)

ระดับต่ำ	คือ	คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.99 คะแนน
ระดับปานกลาง	คือ	คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00 -4.99 คะแนน
ระดับสูง	คือ	คะแนนเฉลี่ย มากกว่า 5.00-7.00 คะแนน

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมี 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำการติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ส่วนงานการศึกษา ของทั้ง 3 คณะ คือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ เพื่อแจ้งความประสงค์ที่จะเข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูลนักศึกษาของคณะ และขอคำแนะนำถึงการทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

2. ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนของวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล และส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลไปยังทั้ง 3 คณะดังกล่าว

3. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้เจ้าหน้าที่ส่วนงานการศึกษาของทั้ง 3 คณะ เพื่อให้ช่วยแจกแบบสอบถามแก่นักศึกษาต่อไป

โดยในแบบสอบถาม ก่อนเริ่มทำแบบสอบถามจะมีคำชี้แจงเกี่ยวกับนโยบายในการเก็บความลับ และป้องกันความเสี่ยงของข้อมูลอยู่ในหน้าแรกของแบบสอบถาม อีกทั้งผู้วิจัยจะยึดหลักความยินยอมและความสมัครใจของนักศึกษาเป็นหลักในการเก็บข้อมูล

4. จากนั้นนำแบบสอบถามออนไลน์มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย โปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่อไป

5. ผู้วิจัยไปปรับแบบถามสอบคืน และตรวจสอบความถูกต้อง โดยทำการแจกแบบสอบถามทั้งสิ้น 703 ชุด (ตามจำนวนนักศึกษา) ได้รับคืนและสมบูรณ์ จำนวนทั้งสิ้น 425 ชุด คิดเป็น Response Rate ประมาณ 60.46%

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ มาเปลี่ยนเป็นรหัสตัวเลข (Code) แล้วบันทึกลงโปรแกรมเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายลักษณะของข้อมูลทั่วไปโดยนำเสนอในรูปแบบของ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อ ทดสอบสมมติฐานการวิจัย ได้แก่ สถิติหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยวิธีวิเคราะห์

พหุคูณการถดถอย (Multiple Regression Analysis) สหสัมพันธ์ (Correlation) สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรมากกว่า 2 ตัว ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way Anova) และ สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 ตัว (Independent-Samples T-Test)

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปทั้งสิ้น 703 ชุด โดยผู้วิจัยได้ทำการคัดกรองแบบสอบถาม โดยการตรวจสอบความสมบูรณ์ ความถูกต้องของข้อมูล และตัดแบบสอบถามที่ไม่ครบถ้วนออก จนเหลือแบบสอบถามที่นำมาศึกษาวิจัยทั้งสิ้น 425 ชุด ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาประมวลผล และทำการวิเคราะห์ค่าทางสถิติต่อไป โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็นส่วนต่างๆ ดังนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
- 4.3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
- 4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตาม พื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา

4.5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตาม พื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

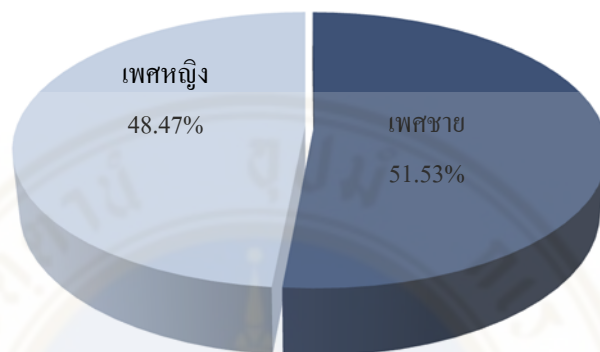
4.1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และลักษณะเป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open-Ended) ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ในด้านเพศ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปრაกฏผล ดังตารางที่ 4.1 และ ภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านเพศ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ชาย	219.00	51.53	51.53	51.53
	หญิง	206.00	48.47	48.47	100.00
	Total	425.00	100.00	100.00	

ภาพที่ 4.1 แสดงร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านเพศ

จากตารางที่ 4.1 และภาพที่ 4.1 พบว่าเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม มากที่สุด คือ เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 51.53% ที่เหลือเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 48.47%

2. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ในด้านอายุ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านอายุ

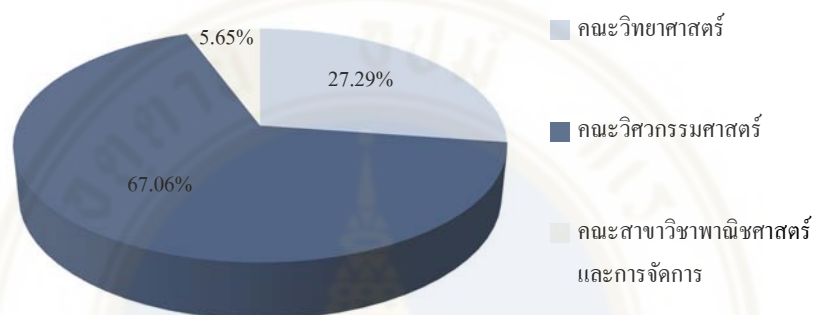
	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
อายุ	425.00	20.00	29.00	21.59	.70
Valid N (listwise)	425.00				

อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม ต่ำที่สุด 20 ปี สูงสุด 29 ปี ดังนั้นอายุเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ 22 ปี

3. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ในด้านคณะที่ศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังตารางที่ 4.3 และ ภาพที่ 4.2

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านคณะที่ศึกษา

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	คณะวิทยาศาสตร์	116.00	27.29	27.29	27.29
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	285.00	67.06	67.06	94.35
	คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	24.00	5.65	5.65	100.00
	Total	425.00	100.00	100.00	

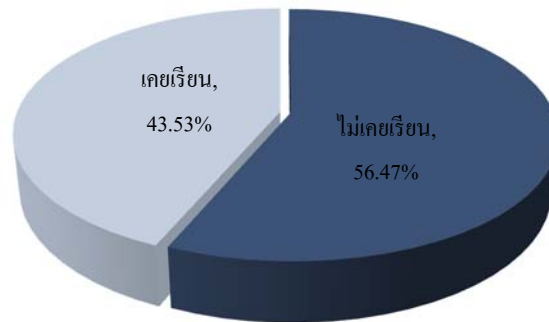
ภาพที่ 4.2 แสดงร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านคณะที่ศึกษา

จากตารางที่ 4.3 และภาพที่ 4.2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มากที่สุด คิดเป็น 67.06% รองลงมาคือ คณะวิทยาศาสตร์ คิดเป็น 27.29% และน้อยที่สุดคือ คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ คิดเป็น 5.65% ซึ่งสัดส่วนสอดคล้องกับสัดส่วนประชากร

4. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ในด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังตารางที่ 4.4 และ ภาพที่ 4.3

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	เคย	185.00	43.53	43.53	43.53
	ไม่เคย	240.00	56.47	56.47	100.00
	Total	425.00	100.00	100.00	

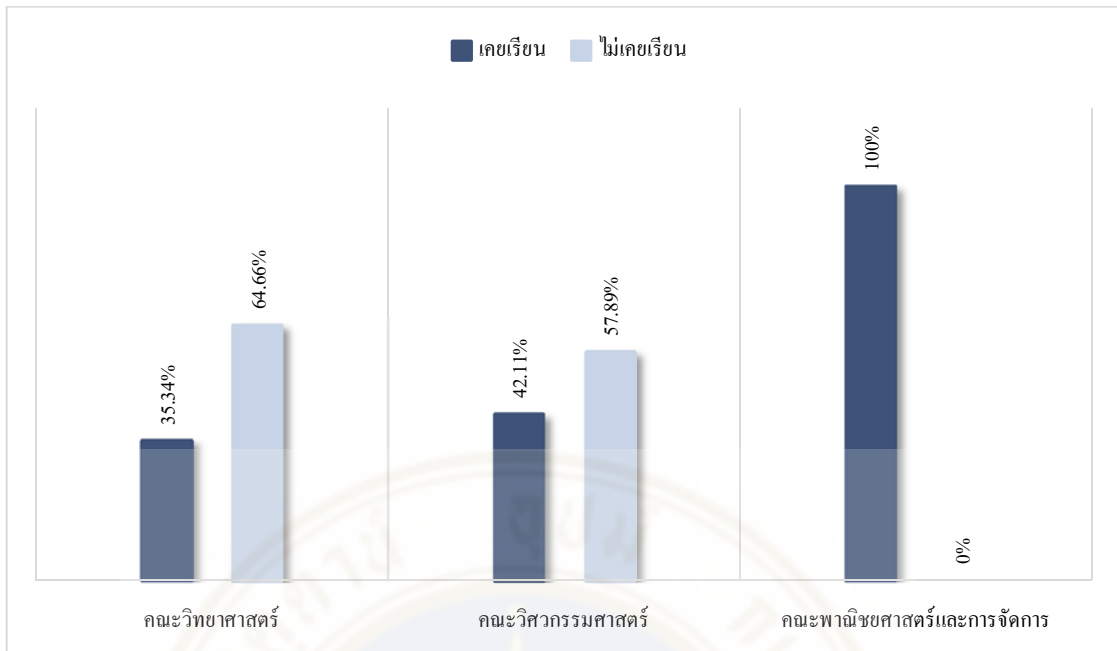
ภาพที่ 4.3 แสดงร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

จากตารางที่ 4.4 และภาพที่ 4.3 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่คิดเป็น 56.47% ไม่เคยเรียนวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ และมีนักศึกษาที่เคยเรียน คิดเป็น 43.53%

5. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีการจำแนกตามคณะที่ศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังตารางที่ 4.5 และภาพที่ 4.4

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีการจำแนกตามคณะที่ศึกษา

			ท่านเคยเรียนในวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือ การเริ่มต้นธุรกิจหรือไม่		
			เคย	ไม่เคย	Total
คณะที่ศึกษา	คณะวิทยาศาสตร์	Count	41.00	75.00	116.00
		% within คณะที่ศึกษา	35.34%	64.66%	100.00
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	Count	120.00	165.00	285.00
		% within คณะที่ศึกษา	42.11%	57.89%	100.00
คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	Count	24.00	0	24.00	
	% within คณะที่ศึกษา	100.00%	0.0%	100.00	
Total	Count	185.00	240.00	425.00	
	% within คณะที่ศึกษา	43.53%	56.47%	100.00	

ภาพที่ 4.4 แสดงค่าร้อยละของประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีการจำแนกตามคณะที่ศึกษา

จากตารางที่ 4.5 และ ภาพที่ 4.4 ปรากฏผล ดังนี้

คณะวิทยาศาสตร์ มีผู้ที่เคยเรียนวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ คิดเป็นร้อยละ 35.34 ที่เหลือไม่เคยเรียน คิดเป็นร้อยละ 64.66

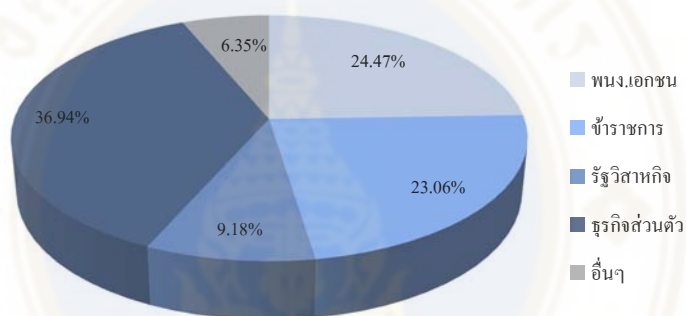
คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีผู้ที่เคยเรียนวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ คิดเป็นร้อยละ 42.11 ที่เหลือไม่เคยเรียน คิดเป็นร้อยละ 57.89

คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ นักศึกษาทุกคนที่ตอบแบบสอบถามเคยเรียนวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

6. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ในด้านอาชีพของบิดา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังตารางที่ 4.6 และ ภาพที่ 4.5

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านอาชีพของบิดา

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	พนักงานบริษัทเอกชน	104.00	24.47	24.47	24.47
	ข้าราชการ	98.00	23.06	23.06	47.53
	รัฐวิสาหกิจ	39.00	9.18	9.18	56.71
	ประกอบการธุรกิจส่วนตัว	157.00	36.94	36.94	93.65
	อื่นๆ ไปรกระบุน	27.00	6.35	6.35	100.00
	Total	425.00	100.00	100.00	

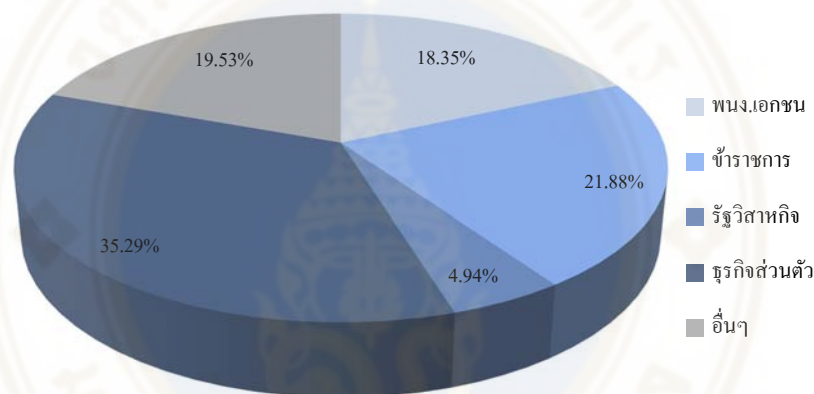

ภาพที่ 4.5 แสดงค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านในด้านการอาชีพของบิดา

จากตารางที่ 4.6 และภาพที่ 4.5 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีบิดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว คิดเป็น 36.94% รองลงมาประกอบอาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็น 24.47% และประกอบอาชีพข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ และอื่นๆ คิดเป็น 23.06%, 9.18% และ 6.35% ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านอาชีพของมารดา

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	พนักงานบริษัทเอกชน	78.00	18.35	18.35	18.35
	ข้าราชการ	93.00	21.88	21.88	40.24
	รัฐวิสาหกิจ	21.00	4.94	4.94	45.18
	ประกอบธุรกิจส่วนตัว	150.00	35.29	35.29	80.47
	อื่นๆ โปรรระบุ	83.00	19.53	19.53	100.00
	Total	425.00	100.00	100.00	

ภาพที่ 4.6 แสดงค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านในด้านอาชีพของมารดา

จากตารางที่ 4.7 และภาพที่ 4.6 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีมารดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว คิดเป็น 35.29% รองลงมาประกอบอาชีพข้าราชการ คิดเป็น 21.88% และประกอบอื่นๆ พนักงานบริษัท และรัฐวิสาหกิจ คิดเป็น 19.53%, 18.35% และ 4.95% ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

การวิเคราะห์ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้งระดับความตั้งใจในภาพรวม และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ตาม ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ปรากฏผลดังตารางที่ 4.8

โดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ และการแปลผลข้อมูลไว้ดังนี้

ระดับต่ำ คือ คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.99 คะแนน

ระดับปานกลาง คือ คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00 -4.99 คะแนน

ระดับสูง คือ คะแนนเฉลี่ย มากกว่า 5.00-7.00 คะแนน

ตารางที่ 4.8 แสดงระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Descriptive Statistics					
	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	425.00	1.60	7.00	5.15	1.08
บรรทัดฐานทางสังคม	425.00	2.00	7.00	5.07	.94
การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	425.00	1.00	7.00	3.91	1.16
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	425.00	1.00	7.00	4.67	1.28
Valid N (listwise)	425.00				

จากตารางที่ 4-8 พบว่า นักศึกษาชั้นปี 4 มหาวิทยาลัยมหิดล จาก 3 คณะ คือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ค่าเฉลี่ย 4.67 คะแนน ซึ่งถือว่ามีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ที่อยู่ในระดับสูง คือ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และบรรทัดฐานทางสังคม ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.15 และ 5.07 คะแนน ตามลำดับ ส่วนการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 คะแนน

4.3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

การวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการนี้ จะใช้สถิติการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบ วิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และสหสัมพันธ์ (Correlation) เพื่อศึกษาว่าทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ หรือไม่ โดยมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ผล ดังนี้

ตารางที่ 4.9 ตารางสหสัมพันธ์ (Correlation)

Correlations					
		ทัศนคติต่อ การเป็น ผู้ประกอบการ	บรรทัดฐาน ทางสังคม	การรับรู้ ความสามารถ ในการเป็น ผู้ประกอบการ	ความตั้งใจใน การเป็น ผู้ประกอบการ
ทัศนคติต่อการเป็น ผู้ประกอบการ	Pearson Correlation Sig. (2-tailed) N	1 .000 425	.520** .000 425	.395** .000 425	.709** .000 425
บรรทัดฐานทางสังคม	Pearson Correlation Sig. (2-tailed) N	.520** .000 425	1 .000 425	.322** .000 425	.417** .000 425
การรับรู้ความสามารถ ในการเป็น ผู้ประกอบการ	Pearson Correlation Sig. (2-tailed) N	.395** .000 425	.322** .000 425	1 .000 425	.569** .000 425
ความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ	Pearson Correlation Sig. (2-tailed) N	.709** .000 425	.417** .000 425	.569** .000 425	1 .000 425

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตารางสหสัมพันธ์ (Correlation) เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัวที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

จากตารางที่ 4.9 จะพบว่าตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ ที่มีค่า Pearson Correlation สูงสุด คือ 0.520 ระหว่าง ทัศนคติ

ต่อการเป็นผู้ประกอบการ และ บรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งค่าความสัมพันธ์สูงสุด ไม่เกิน 0.75 ดังนั้น ถือว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ไม่สูงจนเกิดปัญหาความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) เกิดขึ้นในการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ และทั้งที่สนใจต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ต่างมีความสัมพันธ์เชิงบวก กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตารางที่ 4.10 แสดงวิธีการนำตัวแปรเข้าระบบสมการ

Variables Entered/Removed ^a			
Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ ^b	.	Enter

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

b. All requested variables entered.

จากตาราง 4.10 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุในงานวิจัยนี้ ใช้วิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระเข้าระบบสมการ ด้วยวิธี Enter Method

ตารางที่ 4.11 ผลสรุปของสมการ

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.775 ^a	.601	.599	.810

a. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ

จากตาราง 4.11 เป็นการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของการทำนาย เมื่อนำตัวแปรทั้งหมดมารวมกัน โดยผลการวิเคราะห์มีค่า R Square = 0.601 หรือประมาณ 60% หมายถึง ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัว คือ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ มีความแม่นยำในการทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ถึง 60% ส่วนที่เหลืออีก 40% เกิดจากอิทธิพลจากตัวแปรอื่นๆ

ตารางที่ 4.12 การวิเคราะห์ความแปรปรวน

ANOVA ^a						
	Model	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	416.774	3	138.925	211.716	.000 ^b
	Residual	276.253	421	.656		
	Total	693.028	424			

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

b. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม,ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

เมื่อพิจารณาความสามารถในการทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของทั้งโมเดลแล้ว ต่อไปจะเป็นการพิจารณาว่าตัวแปรอิสระใดบ้างที่สามารถนำมาใช้ในการทำนายได้

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \rho = 0$ ตัวแปรอิสระทุกตัวไม่สามารถนำมาใช้ในการทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

$H_1: \rho \neq 0$ ตัวแปรอิสระบางตัวสามารถนำมาใช้ในการทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

จากตาราง 4.12 พบว่า P (ค่าความน่าจะเป็น) = 0.00 โดยกำหนดระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้น ค่า P น้อยกว่าค่า α (เท่ากับ sig) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระบางตัว สามารถนำมาทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเพื่อเป็นการทดสอบว่าตัวแปรอิสระตัวใดที่เหมาะสมจะนำมาทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Model		Coefficients ^a				
		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-.348	.238		-1.463	.144
	ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.672	.044	.568	15.123	.000
	บรรทัดฐานทางสังคม	.016	.049	.012	.326	.745
	การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	.377	.037	.341	10.072	.000

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานทางสถิติ

H_0 : ตัวแปรที่อิสระที่ X ไม่สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

H_1 : ตัวแปรที่อิสระที่ X สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

สมมติฐานที่ 1: ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ

$H_0: \rho_1 = 0$ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ไม่สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

$H_1: \rho_1 \neq 0$ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

สมมติฐานที่ 2: บรรทัดฐานทางสังคมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ

$H_0: \rho_2 = 0$ บรรทัดฐานทางสังคม ไม่สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

$H_1: \rho_2 \neq 0$ บรรทัดฐานทางสังคม สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

สมมติฐานที่ 3: การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ

$H_0: \rho_3 = 0$ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการผู้ประกอบการได้

$H_1: \rho_3 \neq 0$ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการผู้ประกอบการได้

จากตารางที่ 4-13 ผลการวิเคราะห์ปรากฏ ดังนี้

ค่า P ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ = $0.00 < \alpha = 0.05$ (sig) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 ดังนั้นตัวแปร ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ สามารถนำมาใช้ในการทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ค่า P บรรทัดฐานทางสังคม = $0.745 > \alpha = 0.05$ (sig) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1 ดังนั้นตัวแปร บรรทัดฐานทางสังคม ไม่สามารถนำมาใช้ในการทำนาย หรือไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ค่า P การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ = $0.00 < \alpha = 0.05$ (sig) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 ดังนั้นตัวแปร ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ สามารถนำมาใช้ในการทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า มีเพียงทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นตัวแปรอิสระที่สามารถนำมาใช้ในการทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อ ความตั้งใจในการผู้ประกอบการได้ ส่วน บรรทัดฐานทางสังคม ไม่สามารถนำมาใช้ในการทำนายความตั้งใจในการผู้ประกอบการได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

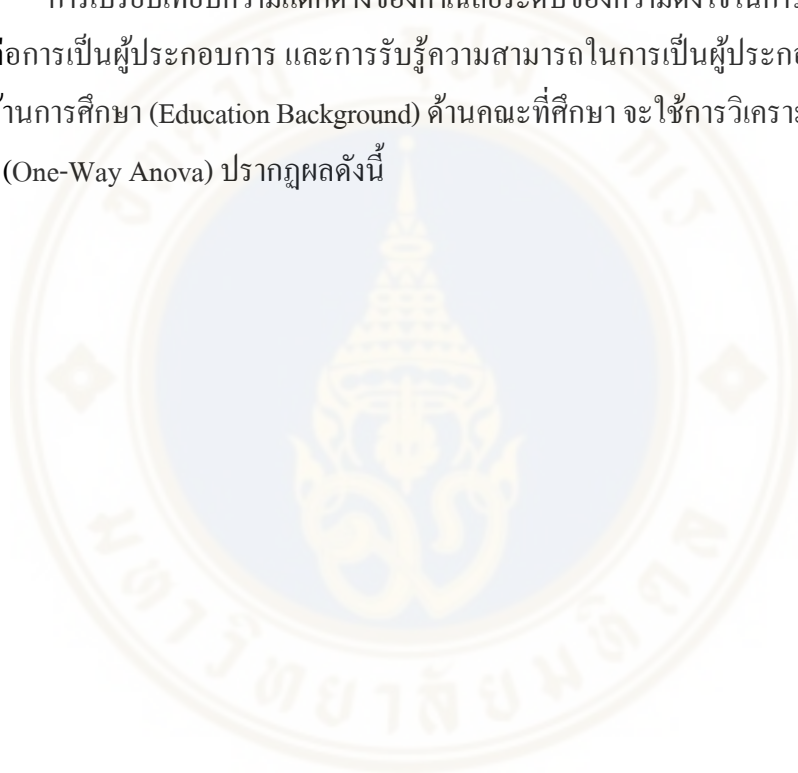
โดยค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระ (Beta) จะพบว่า ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มี Beta = 0.568 ซึ่งสูงกว่า การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่ค่า Beta = 0.341 นั่นคือ ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการสูงกว่า การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ลอง การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ วิธี Select case Run สมการแยกกลุ่มตัวอย่าง เป็นตามรายละเอียด (3 สมการ) และระหว่างผู้ที่เคยเรียนวิชาเกี่ยวกับผู้ประกอบการและผู้ที่ไม่เคยเรียน (2 สมการ) ซึ่งผลการวิเคราะห์ออกมาเหมือนกัน คือ มีเฉพาะทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีผลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ ยกเว้นนักศึกษาจากคณะคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ ที่มีเฉพาะทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ เพียงปัจจัยเดียวที่มีผลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ แต่เนื่องจาก

กลุ่มตัวอย่างจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีจำนวนน้อยเพียง 24 คน จึงอาจไม่สามารถนำมาสรุปผลได้ (ตารางผลแสดงการวิเคราะห์ แแนบท้ายอยู่ในภาคผนวก ข)

4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ
จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตาม
พื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา จะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน
ทางเดียว (One-Way Anova) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.14 แสดงสถิติพรรณนา

Descriptives									
Upper		N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean			
						Lower Bound	Upper Bound	Minimum	Maximum
ทัศนคติต่อการเป็น ผู้ประกอบการ	คณะวิทยาศาสตร์	116	4.98	1.172	.109	4.76	5.19	2	7
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	285	5.16	1.018	.060	5.04	5.28	2	7
	คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	24	5.79	1.103	.225	5.33	6.26	3	7
	Total	425	5.15	1.079	.052	5.04	5.25	2	7
การรับรู้ ความสามารถในการ เป็นผู้ประกอบการ	คณะวิทยาศาสตร์	116	3.60	1.291	.120	3.36	3.84	1	7
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	285	4.03	1.093	.065	3.90	4.15	1	7
	คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	24	3.99	.969	.198	3.58	4.40	2	6
	Total	425	3.91	1.157	.056	3.80	4.02	1	7
ความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ	คณะวิทยาศาสตร์	116	4.34	1.550	.144	4.06	4.63	1	7
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	285	4.74	1.121	.066	4.61	4.87	1	7
	คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	24	5.37	1.226	.250	4.85	5.89	3	7
	Total	425	4.67	1.278	.062	4.55	4.79	1	7

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับ ของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้
 ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา

		ANOVA				
		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig
ทัศนคติต่อการเป็น ผู้ประกอบการ	Between Groups	13.419	2	6.709	5.891	0.03
	Within Groups	480.595	422	1.139		
	Total	494.014	424			
การรับรู้ความสามารถใน การเป็นผู้ประกอบการ	Between Groups	15.166	2	7.583	5.794	0.03
	Within Groups	552.258	422	1.309		
	Total	567.424	424			
ความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ	Between Groups	25.718	2	12.859	8.132	0.00
	Within Groups	667.310	422	1.581		
	Total	693.028	424			

*. The mean difference is significant at the 0.05 level.

ตารางที่ 4.16 ตาราง Post Hoc Tests แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่าง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา เป็นรายคู่

Multiple Comparisons							
Scheffe							
Dependent Variable	(I) คณะที่ศึกษา	(J) คณะที่ศึกษา	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
						Lower Bound	Upper Bound
ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ	คณะวิทยาศาสตร์	คณะวิศวกรรมศาสตร์	-.184	.118	.294	-.47	.10
		คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	-.816*	.239	.003	-1.40	-.23
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	คณะวิทยาศาสตร์	.184	.118	.294	-.10	.47
		คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	-.632*	.227	.021	-1.19	-.07
	คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	คณะวิทยาศาสตร์	.816*	.239	.003	.23	1.40
		คณะวิศวกรรมศาสตร์	.632*	.227	.021	.07	1.19
การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	คณะวิทยาศาสตร์	คณะวิศวกรรมศาสตร์	-.426*	.126	.004	-.74	-.12
		คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	-.392	.257	.311	-1.02	.24
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	คณะวิทยาศาสตร์	.426*	.126	.004	.12	.74
		คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	.034	.243	.990	-.56	.63
	คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	คณะวิทยาศาสตร์	.392	.257	.311	-.24	1.02
		คณะวิศวกรรมศาสตร์	-.034	.243	.990	-.63	.56

ตารางที่ 4.16 ตาราง Post Hoc Tests แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่าง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา เป็นรายคู่ (ต่อ)

Multiple Comparisons							
Scheffe							
Dependent Variable	(I) คณะที่ศึกษา	(J) คณะที่ศึกษา	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
						Lower Bound	Upper Bound
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	คณะวิทยาศาสตร์	คณะวิศวกรรมศาสตร์	-.400*	.138	.016	-.74	-.06
		คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	-1.028*	.282	.001	-1.72	-.33
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	คณะวิทยาศาสตร์	.400*	.138	.016	.06	.74
		คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	-.627	.267	.065	-1.28	.03
	คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ	คณะวิทยาศาสตร์	1.028*	.282	.001	.33	1.72
		คณะวิศวกรรมศาสตร์	.627	.267	.065	-.03	1.28

*. The mean difference is significant at the 0.05 level.

4.4.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา

สมมติฐานที่ 4: นักศึกษาจากคณะที่ต่างกัน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
(Entrepreneurial Intention) ที่แตกต่างกัน

$H_0: \mu_{sci} = \mu_{eng} = \mu_{bus}$ นักศึกษาจากคณะต่างๆ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
ไม่แตกต่างกัน

$H_1: \mu_{sci} \neq \mu_{eng} \neq \mu_{bus}$ นักศึกษาจากคณะต่างๆ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
แตกต่างกัน

โดยที่ sci = คณะวิทยาศาสตร์ eng = คณะวิศวกรรมศาสตร์ และ bus = คณะพาณิชยศาสตร์
และการจัดการ

ผลการวิเคราะห์ จากตารางที่ 4.15 พบว่าค่า $P = 0.00$, $\alpha = 0.05$ ค่า $P < \alpha$ (sig) จึงปฏิเสธ
 H_0 ยอมรับ H_1 สรุปได้ว่า นักศึกษาจากคณะที่ต่างกัน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
ที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 จากนั้นทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่
ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 4.16

จากตารางที่ 4.16 เมื่อทดสอบความแตกต่างของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา เป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มที่
แตกต่างกันมีจำนวน 2 คู่ ได้แก่

นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่า
นักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์

นักศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
สูงกว่านักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์

4.4.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของ ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ
จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา

สมมติฐานที่ 4.1: นักศึกษาจากคณะที่ต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ
(Attitude toward Behavior) ที่แตกต่างกัน

$H_0: \mu_{sci} = \mu_{eng} = \mu_{bus}$ คณะต่างๆ มีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน

$H_1: \mu_{sci} \neq \mu_{eng} \neq \mu_{bus}$ คณะต่างๆ มีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ จากตารางที่ 4.15 พบว่าค่า $P = 0.03$, $\alpha = 0.05$ ค่า $P < \alpha$ (sig) จึงปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 สรุปได้ว่า นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 จากนั้นทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 4.16

จากตารางที่ 4.16 เมื่อทดสอบความแตกต่างของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา เป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มที่แตกต่างกัน มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่

นักศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่านักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์

นักศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่านักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์

4.4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา

สมมติฐานที่ 4.2: นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) ที่แตกต่างกัน

$H_0: \mu_{sci} = \mu_{eng} = \mu_{bus}$ คณะต่างๆ มีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน

$H_1: \mu_{sci} \neq \mu_{eng} \neq \mu_{bus}$ คณะต่างๆ มีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ จากตารางที่ 4.15 พบว่าค่า $P = 0.03$, $\alpha = 0.05$ ค่า $P < \alpha$ (sig) จึงปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 สรุปได้ว่า นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 จากนั้นทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 4.16

จากตารางที่ 4.16 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา เป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มที่แตกต่างกันมีจำนวน 1 คู่ คือ

นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่านักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์

4.5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ
จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษา
วิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตาม
พื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็น
ผู้ประกอบการ จะใช้การวิเคราะห์ด้วย Independent – Sample T-Test ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.17 ตารางแสดงสถิติพรรณนา

Group Statistics					
	ท่านเคยเรียนในวิชาเกี่ยวกับการเป็น ผู้ประกอบการ หรือ การเริ่มต้นธุรกิจ หรือไม่	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
ทัศนคติต่อการเป็น ผู้ประกอบการ	เคย	185	5.24	1.067	.078
	ไม่เคย	240	5.07	1.085	.070
การรับรู้ความสามารถใน การเป็นผู้ประกอบการ	เคย	185	4.10	1.100	.081
	ไม่เคย	240	3.76	1.179	.076
ความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ	เคย	185	4.81	1.186	.087
	ไม่เคย	240	4.56	1.338	.086

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับ ของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

		Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means					95% Confidence Interval of the Difference	
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	Lower	Upper
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	Equal variances assumed	.951	.822	1.571	423	.117	.166	.105	-.042	.373
	Equal variances not assumed			1.574	399.022	.116	.166	.105	-.041	.372
การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	Equal variances assumed	2.465	.117	3.052	423	.002	.342	.112	.122	.562
	Equal variances not assumed			3.079	407.873	.002	.342	.111	.124	.560
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	Equal variances assumed	1.993	.159	2.004	423	.046	.250	.125	.005	.495
	Equal variances not assumed			2.035	414.793	.042	.250	.123	.009	.491

4.5.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาระดับปริญญาโท การเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 5: นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับ นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) ที่แตกต่างกัน

$H_0: \mu_{\text{เคย}} = \mu_{\text{ไม่เคย}}$ นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับ นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1: \mu_{\text{เคย}} \neq \mu_{\text{ไม่เคย}}$ นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับ นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ จากตารางที่ 4.17 และ 4.18 พบว่าค่า $P = 0.046$, $\alpha = 0.05$ ค่า $P < \alpha$ (sig) จึงปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.5

โดยนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{X} = 4.81$) จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียน ($\bar{X} = 4.56$)

4.5.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาระดับปริญญาโท การเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 5: นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับ นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude toward Behavior) ที่แตกต่างกัน

$H_0: \mu_{\text{เคย}} = \mu_{\text{ไม่เคย}}$ นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับ นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1: \mu_{\text{เคย}} \neq \mu_{\text{ไม่เคย}}$ นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับ นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ จากตารางที่ 4-17 และ 4-18 พบว่าค่า $t = 0.117$, $\alpha = 0.05$ ถ้า $P < \alpha$ (sig) จึงยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

4.5.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษา วิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 5: นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) ที่แตกต่างกัน

$H_0: \mu_{\text{เคย}} = \mu_{\text{ไม่เคย}}$ นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1: \mu_{\text{เคย}} \neq \mu_{\text{ไม่เคย}}$ นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ จากตารางที่ 4.17 และ 4.18 พบว่าค่า $P = 0.002$, $\alpha = 0.05$ ถ้า $P < \alpha$ (sig) จึงปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

โดยนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{X} = 4.10$) จะมีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียน ($\bar{X} = 3.76$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาถึงความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ประจำปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหิดล จาก 3 คณะ คือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ โดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์ 4 ข้อดังนี้

1. เพื่อประเมินความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีสุดท้ายของ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่กำลังเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยเชิงประกอบการ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
3. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในคณะที่แตกต่างกัน
4. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการระหว่างนักศึกษาที่เคยเรียนในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

ผู้วิจัยทำการเก็บตัวอย่าง และนำมาวิเคราะห์ผลด้วยโปรแกรม SPSS จนนำมาสู่การสรุปผลการวิจัยดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอข้อสรุปผลการวิจัย ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ตั้งไว้ตามลำดับ ดังนี้

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ประจำปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหิดล จาก 3 คณะ คือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีความตั้งใจการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่มีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และบรรทัดฐานทางสังคม อยู่ในระดับสูง ส่วนการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับปานกลาง
2. ในบริบทของประชากรจากงานวิจัยในครั้งนี้ ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน สามารถนำมาใช้ทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ถึง 60%

โดยจาก 3 ตัวแปรอิสระตามทฤษฎี ได้แก่ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ มีเพียง 2 ตัวเท่านั้นที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจ

ในการเป็นผู้ประกอบการ คือ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่สามารถนำมาใช้ในการทำนาย หรือมีอิทธิพลต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ โดยทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ส่วนบรรทัดฐานทางสังคม ไม่สามารถนำมาใช้ในการทำนาย ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่าการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา ปรากฏผลดังนี้

- การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า ทั้งนักศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ และนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่านักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ

- การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน มีทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่านักศึกษาจากทั้งคณะวิศวกรรมศาสตร์ และนักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ

- การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวนตามพื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านคณะที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่านักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ

4. การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตาม

พื้นฐานด้านการศึกษา (Education Background) ด้านประสบการณ์การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ปรากฏผลดังนี้

นักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่า นักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

ส่วนทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ไม่ได้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ระหว่างนักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ประเด็นสำคัญที่ได้ค้นพบจากการวิจัยในเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้นำมาอภิปราย โดยมีการนำเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาอ้างอิงสนับสนุนหรือขัดแย้งไว้ดังนี้

1. ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งรูปแบบการศึกษาจะไม่ได้เน้นการเรียนรู้และการส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ahmed et al. (2010) ที่ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ เฉลี่ย 4.41 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะเป็นนักศึกษาในประเทศปากีสถาน จำนวน 5 คณะ แต่สำหรับบริบทในประเทศไทย มีการวิจัยของ มารยาท โยทองยศ และคณะ (2559) พบว่านักศึกษาปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับสูง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจและการจัดการการท่องเที่ยว

2. งานวิจัยนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนเป็นโมเดลที่ดีในการทำนาย และการทำความเข้าใจ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงถึง 60% โดยผลจากงานวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน มีเพียง 2 ปัจจัย คือ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

• ดังนั้นผลการวิจัย สนับสนุนสมมติฐานที่ 1: ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ แสดงให้เห็นว่าการที่นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเป็น

ผู้ประกอบการ มีแนวโน้มที่ต้องการจะสร้างธุรกิจในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่ส่วนใหญ่มักจะพบว่าทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และบางงานวิจัยพบว่าทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ เป็นตัวทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ที่ดีที่สุด Bodewes et al. 2010; Liñán and Chen, 2006; Harris and Gibson, 2008; Tegmeier, 2012; Yang, 2013; J.Aloulou, 2016 แต่ตรงข้ามกับผลงานวิจัยของ Zhang (2015) ที่พบว่าทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ สัมพันธ์ในการนำไปอธิบายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นการเก็บตัวอย่างในนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยทางตอนใต้ของอเมริกา

- ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 2: บรรทัดฐานทางสังคมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ งานวิจัยนี้พบว่า บรรทัดฐานทางสังคมไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญ อาจเนื่องมาจากเด็กยุคใหม่จะมีความเป็นตัวของตัวเองสูง การตัดสินใจในเรื่องต่างๆมักจะเกิดจากความต้องการ และจากประสบการณ์ของตัวเอง โดยมีพ่อแม่หรือคนใกล้ชิดทำหน้าที่สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง แต่ไม่ได้มีผลในการตัดสินใจ สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาที่มักจะพบว่าการรับรู้บรรทัดฐานทางสังคม ไม่ส่งต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Conner and Armitage, 1998; Krueger et al., 2000; Autio et al., 2001; Kolvereid and Isaksen, 2006; Nguyen, 2017; Farooq, 2018) และงานวิจัยของ Khuong and An (2016) และ Nguyen (2017) ที่ศึกษานักศึกษาในบริบทของประเทศเวียดนาม ยืนยันว่า บรรทัดฐานทางสังคมไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งทั้งหมดนี้ตรงข้ามกับงานวิจัยของ Tegmeier (2012); Yang (2013) ที่ระบุว่าบรรทัดฐานทางสังคม มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตั้งใจของผู้ประกอบการ และงานวิจัยของ J.Aloulou (2016) ที่พบว่าในบริบทของประเทศซาอุดีอาระเบีย บรรทัดฐานทางสังคมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่า ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากซาอุดีอาระเบีย ถือเป็นสังคมแบบ Collectivism คือมีการให้ความสำคัญกับค่านิยมของสังคม

- ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ 3: การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ แสดงให้เห็นว่า การที่นักศึกษาตั้งใจจะเป็นผู้ประกอบการ จะต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเอง ว่ามีความสามารถที่จะเป็นไปได้ หรือใช้ความพยายามไม่มากนักในการที่จะทำให้สำเร็จได้ สอดคล้องกับหลายงานวิจัยก่อนหน้านี้ (Gerbing and Anderson 1988; Kolvereid, 1997; Krueger et al. 2000; Bodewes et al. 2010; Tegmeier, 2012; Yang, 2013; Zhang, 2015) อีกทั้งบางงานวิจัยยังระบุอีกด้วยว่าการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นตัวทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ดีที่สุด (Linan et al., 2005; Zhang, 2015; Nguyen, 2017)

4. งานวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ 4, 4.1 และ 4.2 : นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wu and Wu (2008) โดยนักศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการสูงสุด รองลงมาเป็นนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์จะมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ ส่วนนักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์มีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับต่ำสุดเช่นเดิม

ซึ่งผลการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Guerrero et al. (2006) ที่พบว่านักศึกษาประเทศสเปน ที่ศึกษาในคณะที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่ม ERM มีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงกว่ากลุ่ม Non-ERM แต่ตรงข้ามกับงานวิจัยของ Wang, Wong and Lu (2001); Wu and Wu (2008); Hassan and Wafa (2012); Zhang et al. (2013) ที่พบว่านักศึกษาจากคณะทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาจากคณะบริหารหรือศิลปศาสตร์

จากผลการวิจัย พบประเด็นที่ว่ารูปแบบการเรียนการสอนของคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ เป็นการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าโดยเปรียบเทียบกับ 2 คณะที่เหลือ จึงทำให้มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่าคณะอื่นๆ และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อเป็นเรื่องการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ กลับมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าคณะวิศวกรรมศาสตร์เล็กน้อย

สะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนการสอนของคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ ที่เน้นรูปแบบบรรยายในห้องเรียน และอาจมีการพาไปศึกษาดูงาน หรือเชิญวิทยากรพิเศษที่ประสบความสำเร็จในเชิงธุรกิจมาบรรยายให้นักศึกษาฟัง ส่งผลดีต่อนักศึกษา ทำให้นักศึกษาเห็นภาพตัวอย่างของความสำเร็จในการทำธุรกิจ และมีความรู้สึกที่ดีต่อการที่จะเป็นผู้ประกอบการ แต่ยังคงขาดการเรียนรู้ในเชิงปฏิบัติ จนอาจทำให้นักศึกษาไม่มั่นใจในศักยภาพของตนเองในการเริ่มต้นธุรกิจ แตกต่างกับนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่รูปแบบการเรียนการสอนมีทั้งการบรรยายเนื้อหา ทฤษฎี และนักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติจริง แม้จะเป็นชั้นงานในเชิงวิศวกรรมศาสตร์ แต่นั่นก็ทำให้นักศึกษาได้เห็นความสามารถของตนเอง ทราบว่าจะต้องเริ่มต้นอย่างไร และต้องทำอะไรให้ประสบความสำเร็จ หรือควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญท่านใด ซึ่งแม้นักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์ จะเน้นการทดลองเช่นกัน แต่การทดลองทางวิทยาศาสตร์ จะเป็นไปในเชิงวิชาการมากกว่าเชิงพาณิชย์ จนนักศึกษาอาจไม่เห็นตัวอย่างการทำธุรกิจจริง

5. งานวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ 5 และ 5.2: นักศึกษาจะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน ระหว่างนักศึกษาที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับนักศึกษาที่ไม่เคยเรียน อย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจะมีค่าเฉลี่ยของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ สูงกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

แต่ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 5.1 ซึ่งการที่เคยศึกษาในวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ กับไม่เคยศึกษา ไม่ได้ทำให้มีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ

ซึ่งผลวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Raposo et al. (2008a, 2008b); Varadarajan et al. (2010); Piperopoulos (2012) นักศึกษาที่มีการศึกษาด้านผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย มีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการ เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้ไม่รับการศึกษาด้านผู้ประกอบการ แต่ตรงข้ามกับงานวิจัยของ Wu and Wu (2008) ที่พบว่าการศึกษาด้านผู้ประกอบการ ไม่ได้ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม แม้จะเคยเรียนวิชาผู้ประกอบการหรือไม่เคยเรียนต่างมีทัศนคติที่จะต่อการเป็นผู้ประกอบการอยู่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่การเรียนวิชาผู้ประกอบการอาจจะทำให้มีการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จนนำไปสู่การมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่สูงขึ้น

5.3 ข้อจำกัดงานวิจัยในครั้งนี้

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีจำนวนน้อยเกินไปที่จะสรุปผล
2. งานวิจัยครั้งนี้ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเฉพาะมหาวิทยาลัยมหิดล ดังนั้นอาจไม่สามารถนำไปผลวิจัยไปใช้กับนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่นได้ เนื่องจากบริบทของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันไป
3. งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษานักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 โดยที่ไม่ได้ติดตามผลการตัดสินใจเลือกอาชีพหลังจากจบการศึกษา
4. งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพล เพียง 3 ปัจจัยที่เป็นปัจจัยภายในของแต่ละบุคคล คือ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม การรับรู้ความสามารถ

ในการเป็นผู้ประกอบการ อาจมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ เช่น ปัจจัยเรื่องแหล่งเงินทุนในการเริ่มต้นทำธุรกิจ ความพร้อมในด้านเทคโนโลยี เป็นต้น

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรส่งเสริมความรู้และทักษะการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อเพิ่มทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ในลำดับต่อไป

2. จากผลวิจัยที่นักศึกษาจากคณะที่แตกต่างกัน จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน โดยนักศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่สูงกว่าคณะอื่นๆ อาจจะเนื่องจากว่า หลักสูตรและรูปแบบการสอนแบบเดิมๆ ที่สอนการเริ่มต้นทำธุรกิจเฉพาะคณะสายบริหารและการจัดการ ดังนั้นในหลักสูตรและรูปแบบการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ หรือคณะอื่นๆ ควรมีการสอนการทำธุรกิจเช่นกัน

3. วิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ ควรมุ่งไปที่การพัฒนาทักษะการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อเป็นการยกระดับการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Linan et al. (2013) ซึ่งเป็นงานวิจัยในรูปแบบ Longitudinal Study เพื่อทดสอบเสถียรภาพของโมเดลความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และตัวแปรทั้ง 3 เมื่อเวลาผ่าน 3 ปี โดยกว่า 80% ใช้กลุ่มตัวอย่างเดิมที่เคยทำการทดสอบ ผลการวิจัยพบว่ามีเฉพาะการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น โดยสาเหตุเนื่องจาก ประสบการณ์ในการทำงานก่อนหน้านี้ และการที่ได้รู้จักกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ จะเป็นการเพิ่มความรู้สึกลับใจในการทำธุรกิจ อีกทั้งนักศึกษาที่เติบโตขึ้นไป ได้มีการรับรู้ถึงตัวเลือกในการทำธุรกิจเพิ่มมากขึ้นกว่าตอนที่กำลังศึกษา ที่สังคมมีแนวโน้มที่จะเตรียมนักศึกษาให้ทำงานเป็นพนักงานบริษัทมากกว่าการเป็นเจ้าของธุรกิจ ดังนั้นการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ตั้งแต่ในรั้วมหาวิทยาลัย อาจทำให้นักศึกษาตัดสินใจเลือกอาชีพการเป็นเจ้าของกิจการได้เร็วขึ้น

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยครั้งนี้เลือกคณะที่มีผลงานวิจัยรับรองว่าเป็นคณะที่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูง ดังนั้นในอนาคตควรมีการขยายขอบเขตงานวิจัยในการศึกษาความตั้งใจในการเป็น

ผู้ประกอบการ ให้ครอบคลุมทุกคณะในมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นการดูภาพรวมของนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัย ว่ามีระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างไร

2. ควรมีการศึกษาผลในระยะยาว เพื่อดูความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ หลังจาก นักศึกษาสำเร็จการศึกษา และตัดสินใจเลือกอาชีพแล้ว และเพื่อเป็นการวัดเสถียรภาพของปัจจัยทั้งสาม ของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

3. ศึกษาปัจจัยอื่นๆ เพิ่มเติม ที่อาจจะส่งผลต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ เช่น ปัจจัยเรื่องแหล่งเงินทุนในการเริ่มต้นทำธุรกิจ ความพร้อมในด้านเทคโนโลยี เป็นต้น

บรรณานุกรม

- เกศินี จุฑาวิจิตร. (2552). ศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551. รายงานการวิจัย. คณะวิทยาการจัดการ และกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- ณัฐวุฒิ วิเศษ. (2552). คุณลักษณะและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาการเป็นผู้ประกอบการ ในเขตกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัย. ศูนย์วิจัยและพัฒนาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- พรทิพย์ ม่วงมี คุณฎี โยเหลา และ ภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ. (2555). “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.” วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา. 4 (1), 74-82.
- มารยาท โยทองยศ และ ทรงวาด สุขเมืองมา. (2559). “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ” วารสารสุทธิปริทัศน์. 30(95): 103-115.
- อนงค์ รุ่งสุข. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์. รายงานวิจัย. มหาวิทยาลัยราชชมงคลรัตนโกสินทร์.
- Ahmed, I. et al. (2010). “Determinants of Students’ Entrepreneurial Career Intentions: Evidence from Business Graduates”. **European Journal of Social Sciences**. 15(2), 14-22
- Ajzen, I. (1991). “The theory of planned behaviour”. **Organizational Behavior and Human Decision Processes**, 50. 179-211.
- Al- Shammari, M. (2018). “Entrepreneurial intentions of private university students in the kingdom of Bahrain”. **International Journal of Innovation Science**. 10(1), 43-57
- Belwal, R. et al. (2015). “Students’ perception of entrepreneurship and enterprise education in Oman”. **Education + Training**. 57(8/9), 924-947,
- Coduras, A. et al. (2008). “The Relationship Between University Support to Entrepreneurship with Entrepreneurial Activity in Spain: A Gem Data Based Analysis”. **International Advances in Economic Research**. 14, 395-406.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- do Paco, F et al. (2011). “Behaviours and entrepreneurial intention: Empirical findings about secondary students”. **Journal of International Entrepreneurship**. 9(1), 20–38.
- Ekpe, I. and Mat, N. (2012). “The Moderating Effect of Social Environment on the Relationship between Entrepreneurial Orientation and Entrepreneurial Intentions of Female Students at Nigerian Universities”. **International Journal of Management Sciences and Business Research**. 1(4), 1-16.
- Engle, L et al. (2010). “Entrepreneurial intent A twelve-country evaluation of Ajzen’s model of planned behavior”. **International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research**. 16(1), 35-57.
- Farooq, M. S. (2018). “Modelling the significance of social support and entrepreneurial skills for determining entrepreneurial behaviour of individuals: A structural equation modelling approach”. **World Journal of Entrepreneurship, Management and Sustainable Development**. DOI: 10.1108/WJEMSD-12-2017-0096.
- Fayolle et al. (2006). “Assessing the impact of entrepreneurship education programmes: a new methodology”. **Journal of European Industrial Training**. 30(9), 701-720.
- Ferreira, J. M. et al. (2011). “Behaviours and entrepreneurial intention: Empirical findings about secondary students”. **Journal of International Entrepreneurship**. 9, 20-38.
- Ferreira, J. M. et al. (2012). “Influence of institutional environment on entrepreneurial intention: a comparative study of two countries university students”. **Journal of International Entrepreneurship**. 8, 55-74.
- Guerrero, M. et al. (2006). “The impact of desirability and feasibility on entrepreneurial intentions: A structural equation model”. **International Entrepreneurship and Management Journal**. 4, 35-50
- Hassan, R.A and Wafa,S.A. (2012). “Predictors towards entrepreneurial intention: a Malaysian case study”. **Asian Journal of Business and Management Sciences**. 1(11), 1-10.
- Iakovleva, T. and Solesvik, M.Z. (2014), “Entrepreneurial intentions in post-soviet economies”. **International Journal of Entrepreneurship and Small Business**. 21(1), 79-100.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Iglesias-Sánchez, P. P. et al. (2016). “Impact of entrepreneurship programmes on university students”. **Education + Training**. 58(2), 209-228,
- J. Aloulou, W. (2016). “Predicting entrepreneurial intentions of final year Saudi university business students by applying the theory of planned behavior”. **Journal of Small Business and Enterprise Development**. 23(4), 1142-1164.
- Jabeen, F. et al. (2017). “Entrepreneurial mindset and the role of universities as strategic drivers of entrepreneurship Evidence from the United Arab Emirates”. **Journal of Small Business and Enterprise Development**. 24(1), 136-157.
- Kruger, N. et al. (2000). “Competing Models of Entrepreneurial Intentions”. **Journal of Business Venturing**. 15, 411–432
- Liñán, F and Rodriguez-Cohard, J. C. (2015). “Assessing the stability of graduates’ entrepreneurial intention and exploring its predictive capacity”. **Academia Revista Latinoamericana de Administracion**. 28(1), 77-98.
- Liñán, F. (2008). “Skill and value perceptions: how do they affect entrepreneurial intentions?”. **International Entrepreneurship and Management Journal**. 4, 257-272.
- Liñán, F. and Fayolle, A. (2015). “A systematic literature review on entrepreneurial intentions: citation, thematic analyses, and research agenda”. **International Entrepreneurship and Management Journal**. 11, 907-933.
- Liñán, F. et al. (2011). “Factors affecting entrepreneurial intention levels: a role for education”. **International Entrepreneurship and Management Journal**. 7, 195-218
- Liñán, F., and Chen, Y. W. (2009). “Development and Cross-Cultural application of a specific instrument to measure entrepreneurial intentions” . **Entrepreneurship Theory and Practice**, 33(3), 593-617.
- Luthje, C. and Franke, N. (2003). “The ‘making’ of an entrepreneur. Testing a model of entrepreneurial intent among engineering students at MIT”. **R&D Management**, 33(2), 135-147.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Nguyen, C. (2017). “Entrepreneurial intention of international business students in Viet Nam: a survey of the country joining the Trans-Pacific Partnership”. **Journal of Innovation and Entrepreneurship**. DOI 10.1186/s13731-017-0066-z
- P. O’Shea, R. et al. (2007). “Delineating the anatomy of an entrepreneurial university: the Massachusetts Institute of Technology experience”. **R&D Management**. 37, 1-16
- Piperopoulos, P. (2012). “Could higher education programmes, culture and structure stifle the entrepreneurial intentions of students?”. **Journal of Small Business and Enterprise Development**. 19(3), 461-483.
- Raposo, M. et al. (2008). “Entrepreneur's profile: a taxonomy of attributes and motivations of university students”. **Journal of Small Business and Enterprise Development**. 15(2), 405-418.
- Schwarz, E.J et al. (2009). “The effects of attitudes and perceived environment conditions on students’ entrepreneurial intent”. **Education + Training**. 51(4), 272-291.
- Shapiro A. (1982). “Social Dimensions of Entrepreneurship”. In C. Kent, D. Sexton and K. Vesper, eds., *The Encyclopedia of Entrepreneurship*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall, 72–90.
- Solesvik, M.Z. (2013). “Entrepreneurial motivations and intentions: investigating the role of education major”. **Education + Training**. 55(3), 253-271.
- Tiwari, P. et al. (2017). “An empirical analysis of the factors affecting social entrepreneurial intentions”. **Journal of Global Entrepreneurship Research**. 7(9), 1-25.
- Tkachev, A and Kolvereid, L. (1999). “Self-employment intentions among Russian students”. **Entrepreneurship & Regional Development**. 11, 269-280
- Turker, D. and Selcuk, S. S. (2009). “Which factors affect entrepreneurial intention of university students?”. **Journal of European Industrial Training**. 33(2), 142-159.
- Van Gelderen et al. (2008). “Explaining entrepreneurial intentions by means of the theory of planned behavior”. **Career Development International**. 13(6), 538-559.
- Varadarajan, D. (2010). “Relevance of education for potential entrepreneurs: an international investigation”. *Journal of Small Business and Enterprise Development*. 17(4), 626-640

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Wang, C. K. and Wong, P.-K. (2004). "Entrepreneurial interest of university students in Singapore". **Technovation**. 24, 163–172.
- Wang, C. K., Wong, P.K. and Lu, Q. (2001). "Entrepreneurial intention and tertiary education". Center for Management of Innovation and Technopreneurship (CMIT), Singapor.
- Wu, S. and Wu, L. (2008). "The impact of higher education on entrepreneurial intentions of university students in China". **Journal of Small Business and Enterprise Development**. 15(2), 752-774.
- Zhang, P., Wang, D. D. and Owen, C. L. (2015). "A study of entrepreneurial intention of university students". **Entrepreneurship Research Journal**. 5, 61-82.
- Zhang, Y., Duysters, G. and Cloudt, M. (2013). "The role of entrepreneurship education as a predictor of university students' entrepreneurial intention". **International Entrepreneurship and Management Journal**. 10, 623-641.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ในกลุ่มนักศึกษา

Author (Year)	Title	Samples	Variables	Findings
Kolvereid (1996b)	Prediction of Employment Status Choice Intentions	นักศึกษาธุรกิจระดับปริญญาตรี นอร์เวย์ จำนวน 128 คน	<ul style="list-style-type: none"> - Employment status choice intentions - Antecedents of the TPB - family background - sex - prior self-employment experience 	ผลงานวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎี TPB ในการเลือกอาชีพ และยังพบว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความตั้งใจในการเลือกสถานภาพการจ้างตัวแปรทั้ง 3 ตัวของ TPB
Tkachev and Kolvereid (1999)	Self-employment intentions among Russian students	นักศึกษาจาก 3 มหาวิทยาลัย ในกรุงเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กประเทศรัสเซีย จำนวน 512 คน	<ul style="list-style-type: none"> - Employment status choice intentions - Antecedents of the TPB - Role models - Gender 	ตัวแปรทั้งสามของ TPB สามารถทำนายความตั้งใจในการเลือกสถานะการจ้างงานได้

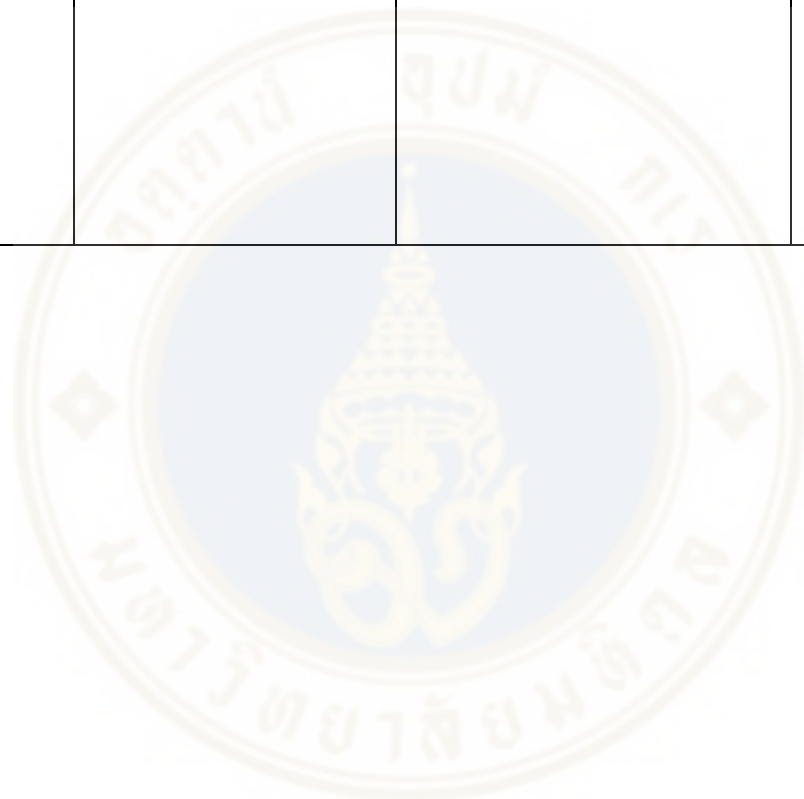
Author (Year)	Title	Samples	Variables	Findings
			<ul style="list-style-type: none"> - Entrepreneurial work experience 	
van Gelderen (2008)	Explaining entrepreneurial intentions by means of the theory of planned behaviour	นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหาร จาก 4 มหาวิทยาลัย ใน ประเทศเนเธอร์แลนด์ จำนวน 225 คน	<ul style="list-style-type: none"> - Employment status choice intentions - Antecedents of the TPB - Importance of autonomy - Importance of wealth - Challenge - Financial security - Work load avoidance - Perseverance - Creativity - Entrepreneurial alertness - Self-efficacy 	ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ามี 2 ตัวแปรที่สำคัญในการอธิบายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ คือ Entrepreneurial alertness และ Financial security
Engle et al. (2010)		นักศึกษาระดับปริญญาตรีบริหารธุรกิจ จาก 12 ประเทศในหลายๆภูมิภาค ได้แก่	<ul style="list-style-type: none"> - Entrepreneurial intentions - Antecedents of the TPB 	ผลการวิจัย พบว่า โมเดล TPB สามารถอธิบายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ในทุกประเทศที่

Author (Year)	Title	Samples	Variables	Findings
		ฟินแลนด์ รัสเซีย สวีเดน สหรัฐ กาน่า จีน สเปน บัง คลาเทศ อียิปต์ ฝรั่งเศส เยอรมันและ คอสตาริกา		บริบทแตกต่างกันออกไป โดยมีเพียงฟินแลนด์ และรัสเซีย ที่ทั้ง 3 ปัจจัยมีผลต่อการทำนาย EI ส่วน 4 ประเทศ ได้แก่ สวีเดน สหรัฐ กาน่า และจีน ที่ ATB และ SN มีผลต่อ EI และ 5 ประเทศ ได้แก่ สเปน บังคลา เทศ อียิปต์ ฝรั่งเศส และเยอรมัน ที่ SN กับ PBC มีผลต่อ EI ในขณะที่ ประเทศคอสตาริกา มีเฉพาะ SN ที่มี ผลต่อ EI
Do Paço et al. (2011)	Behaviours and entrepreneurial intention: Empirical findings about secondary students	นักศึกษาในระดับชั้น มัธยมศึกษา อายุ 14-15 ปี	- Entrepreneurial intentions - Antecedents of the TPB	ผลการวิจัยพบว่าทฤษฎี เป็นเครื่องมือ ที่เหมาะสมในการศึกษาความตั้งใจใน การเป็นผู้ประกอบการ และมีเพียง บรรทัดฐานไม่มีผลต่อความตั้งใจใน การเป็นผู้ประกอบการ
Liñán, Rodriguez- Cohard and Rueda- Cantuche (2011)	Factors affecting entrepreneurial intention levels: a role for education	นักศึกษาชั้นปีที่ 4 จาก 2 คณะบริหารและ เศรษฐศาสตร์ จำนวน 354	- Entrepreneurial intentions - Antecedents of the TPB	ผลการศึกษพบว่าทัศนคติต่อการเป็น ผู้ประกอบการและการรับรู้ ความสามารถในการเป็น

Author (Year)	Title	Samples	Variables	Findings
		คน จาก 2 มหาวิทยาลัยใน ประเทศสเปน		ผู้ประกอบการมีความเกี่ยวข้องกันมาก ที่สุดในการอธิบายความตั้งใจในการ เป็นผู้ประกอบการ
J. Aloulou (2016)	Predicting entrepreneurial intentions of final year Saudi university business students by applying the theory of planned behavior	นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย ของคณะเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจของ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งใน เมืองหลวง ประเทศ ซาอุดีอาระเบีย จำนวน 177 ตัวอย่าง	<ul style="list-style-type: none"> - Entrepreneurial intentions - Antecedents of the TPB - Business experience - Entrepreneurial experience - Social experience - Entrepreneurship training - Gender - Father/Mother owner - Relatives owners 	ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมตามแผน เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการ ทำนายความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ องค์ประกอบ 3 ด้าน ของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน สามารถอธิบายความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการของกลุ่มตัวอย่างได้ถึง 33.4% และบรรทัดฐานมีผลต่อความ ตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงกว่า อีก 2 ตัวแปร และยังพบว่าลักษณะ ทางประชากรศาสตร์บางอย่าง มีผล ทางอ้อมต่อความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ ผ่านบรรทัดฐานทาง สังคม และการรับรู้ความสามารถใน การเป็นผู้ประกอบการ

Author (Year)	Title	Samples	Variables	Findings
Cuong Nguyen (2017)	Entrepreneurial intention of international business students in Viet Nam: a survey of the country joining the Trans-Pacific Partnership	นักศึกษา ป.ตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ จากประเทศเวียดนาม จำนวน 372 คน	<ul style="list-style-type: none"> - Entrepreneurial intentions - Antecedents of the TPB 	ผลการวิจัย มีเพียง ATB แล PBC ที่มีอิทธิพลต่อ EI ส่วน SN ไม่มีอิทธิพลต่อ EI อย่างมีนัยสำคัญ
อนงค์ รุ่งสุข (2559)	ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์	นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 260 คน	<ul style="list-style-type: none"> - Entrepreneurial intentions - Antecedents of the TPB - ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ - ด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ 	ปัจจัยด้านเจตนาในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ และด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม สามารถพยากรณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้
มารยาท โยทองยศ และ ทรงวาด สุขเมืองมา (2559)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ	นักศึกษาปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยกรุงเทพที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีการศึกษา 2558	<ul style="list-style-type: none"> - Entrepreneurial intentions - Antecedents of the TPB 	ผลการวิจัยพบว่า ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี ซึ่งทักษะคิดต่อการเป็น

Author (Year)	Title	Samples	Variables	Findings
				<p>ผู้ประกอบการมี อิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงที่สุด รองลงมาคือ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ตามลำดับ</p>

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ วิธี Select case

Run Multiple Regression เฉพาะนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.822 ^a	.676	.667	.894

a. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม,ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	186.679	3	62.226	77.910	.000 ^b
	Residual	89.454	112	.799		
	Total	276.133	115			

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

b. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม,ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-.787	.455		-1.730	.086
	ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.707	.090	.535	7.845	.000
	บรรทัดฐานทางสังคม	-.038	.101	-.025	-.381	.704
	การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	.501	.080	.417	6.274	.000

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Run Multiple Regression เฉพาะนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.731 ^a	.535	.530	.768

a. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	190.742	3	63.581	107.705	.000 ^b
	Residual	165.880	281	.590		
	Total	356.622	284			

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

b. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	.068	.295		.229	.819
	ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.625	.054	.568	11.636	.000
	บรรทัดฐานทางสังคม	.038	.059	.031	.649	.517
	การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	.312	.044	.304	7.134	.000

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Run Multiple Regression เฉพาะนักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.795 ^a	.632	.577	.797

a. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	21.852	3	7.284	11.468	.000 ^b
	Residual	12.703	20	.635		
	Total	34.554	23			

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

b. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	.079	1.093		.072	.943
	ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.710	.270	.638	2.625	.016
	บรรทัดฐานทางสังคม	.084	.199	.065	.423	.676
	การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	.185	.315	.146	.587	.564

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Run Multiple Regression เฉพาะนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาผู้ประกอบการ

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.756 ^a	.571	.564	.783

a. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	147.778	3	49.259	80.369	.000 ^b
	Residual	110.937	181	.613		
	Total	258.716	184			

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

b. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	.095	.379		.250	.803
	ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.602	.066	.542	9.135	.000
	บรรทัดฐานทางสังคม	.002	.080	.001	.023	.982
	การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	.378	.058	.350	6.495	.000

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Run Multiple Regression เฉพาะนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาผู้ประกอบการ

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.786 ^a	.618	.614	.832

a. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	264.590	3	88.197	127.535	.000 ^b
	Residual	163.205	236	.692		
	Total	427.794	239			

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

b. Predictors: (Constant), การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ, บรรทัดฐานทางสังคม, ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-.640	.310		-2.066	.040
	ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.727	.060	.590	12.072	.000
	บรรทัดฐานทางสังคม	.018	.063	.013	.283	.777
	การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ	.377	.050	.332	7.580	.000

a. Dependent Variable: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามการค้นคว้าอิสระ

เรื่อง การศึกษาความแตกต่างของสาขาวิชากับผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

คำชี้แจง: แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาโครงการปริญญาโทสาขาผู้ประกอบการและ
นวัตกรรม วิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อประเมิน
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยมหิดล

โดยข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมการวิจัยจะถูกเก็บรักษาไว้ ไม่เปิดเผยต่อสาธารณะ อีกทั้งการวิเคราะห์และสรุปผลเป็นแบบส่วนรวม ไม่สามารถอ้างอิงผลงานวิจัยไปถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ จึงใคร่ขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ข้อมูลตามความเป็นจริงเพื่อที่จะเป็นประโยชน์ในการวิจัย และขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีสิทธิ์ถอนตัวออกจากโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้ โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า และการไม่เข้าร่วมการวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบต่อหน้าที่การงาน การเรียน หรือการเข้าถึงบริการที่สมควรจะได้รับแต่ประการใด

คำจำกัดความ

1. ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) หมายถึง เจ้าของธุรกิจ หรือผู้ที่คิดริเริ่มจัดตั้งธุรกิจขึ้นมาเป็นของตนเอง มีการวางแผนดำเนินงาน โดยพร้อมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและความแน่นอนทางธุรกิจ เพื่อแสวงหากำไรและการเติบโต
2. ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) หมายถึง สภาวะทางจิตใจของบุคคล ซึ่งบ่งชี้ถึงความต้องการที่จะประกอบกิจการของตนเอง
3. ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship) หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิดในการประเมินข้อดีข้อเสียของการเป็นผู้ประกอบการ
4. บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm) หมายถึง การรับรู้ว่าคุณค่าสำคัญที่ใกล้ชิดตนเอง เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง จะให้การสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการหรือไม่
5. การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) หมายถึง การประเมินตนเองว่าคุณคนั้นมีความสามารถจะประกอบธุรกิจหรือไม่ ทั้งความรู้ ทักษะความสามารถในการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการเริ่มต้นธุรกิจ

แบบสอบถามจะประกอบด้วย 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางสังคม

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป และพื้นฐานด้านการศึกษาของผู้ตอบ

แบบถามสอบ

	1	2	3	4	5	6	7
19. ฉันคิดอย่างจริงจังและรอบครอบในการจะเริ่มต้นธุรกิจ	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
20. ฉันมีความตั้งใจที่จะเริ่มต้นธุรกิจในสักวันหนึ่ง	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

ส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป และพื้นฐานด้านการศึกษาของผู้ตอบแบบถามสอบ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

21. เพศ 1. ชาย 2. หญิง

22. อายุ.....ปี (โปรดระบุ)

23. คณะที่ศึกษา

1. คณะวิทยาศาสตร์ 2. คณะวิศวกรรมศาสตร์
 3. คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ 4. อื่นๆ โปรดระบุ.....

24. ท่านกำลังศึกษาชั้นปีที่

1. ปีที่ 1 2. ปีที่ 2 3. ปีที่ 3 4. ปีที่ 4

25. ท่านเคยเรียนในวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือการเริ่มต้นธุรกิจหรือไม่ (ทั้งการเรียนภายในมหาวิทยาลัยและนอคมหาวิทยาลัย)

1. เคย 2. ไม่เคย

26. อาชีพของบิดา

1. พนักงานบริษัทเอกชน 2. ข้าราชการ 3. รัฐวิสาหกิจ
 4. ประกอบธุรกิจส่วนตัว 5. อื่นๆ โปรดระบุ.....

27. อาชีพของมารดา

1. พนักงานบริษัทเอกชน 2. ข้าราชการ 3. รัฐวิสาหกิจ
 4. ประกอบธุรกิจส่วนตัว 5. อื่นๆ โปรดระบุ.....